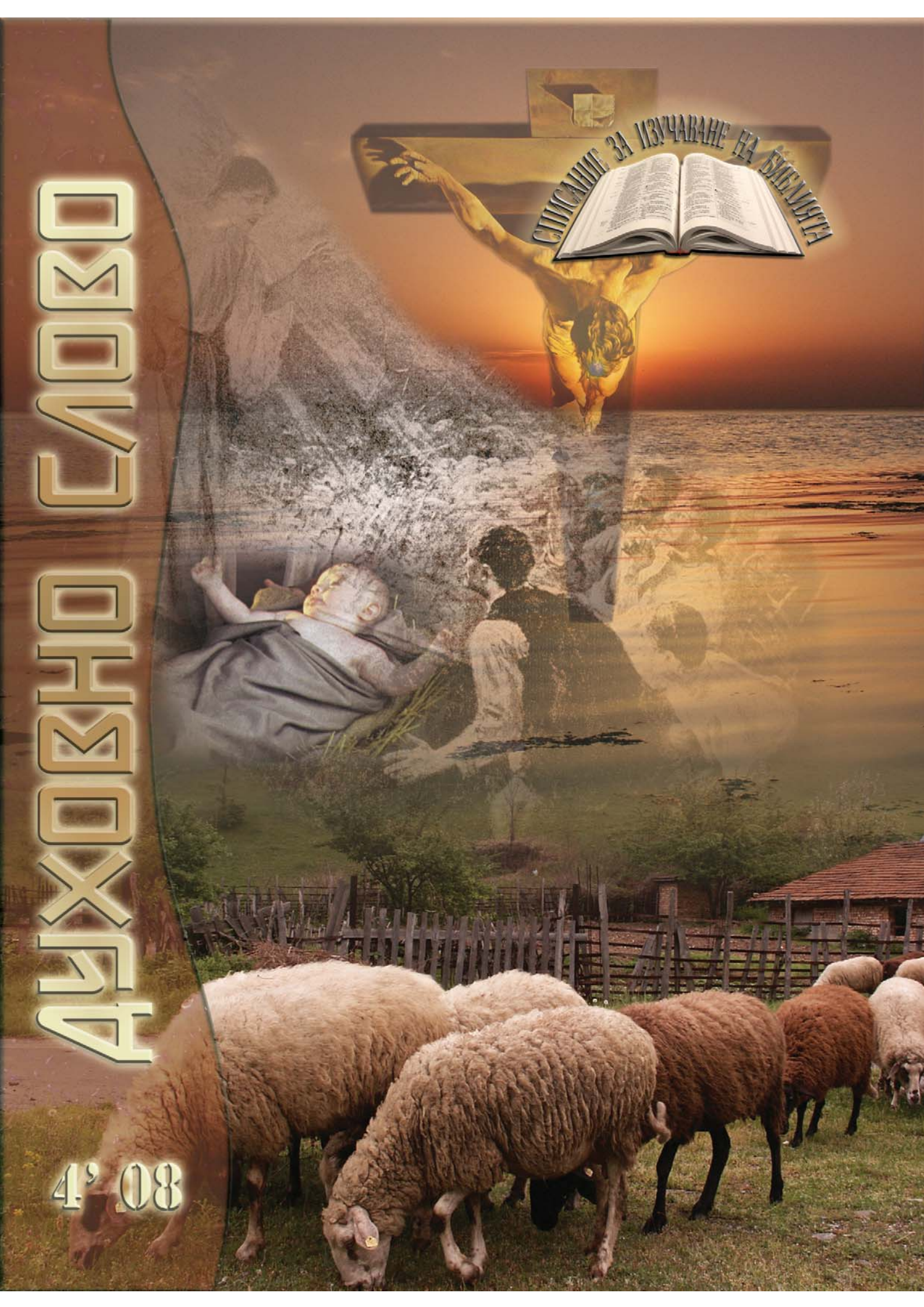

АЛХОРОХО САОРО ОНХОХА

СТУДИЈЕ ЗА ИЗУЧАВАНЕ НА БИБЛИЈАТА

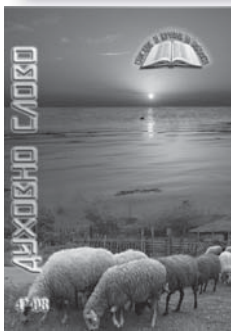
4' 08

Духовно слово (ISSN 1310 - 1943)

ЗА БЛАГОВЕСТИЕ, ДУХОВЕН ЖИВОТ И
ИЗУЧАВАНЕ НА БИБЛИЯТА

ЦЕЛ - Да пръска светлина за спасение на души
ЧРЕЗ - Божията любов и вяра в Христа
РЕЗУЛТАТ - Нова личност и вечен живот в Христа

“Духовно слово” е списание, желаето да насърчи тези, които познават Бога, във верността на Неговото слово, усърдие в молитва и любов в Господа. То е за тези, които търсят спасение и вечен живот в нашия Господ Исус Христос. Уверени в действителното ръководство на Христа и локалната автономия

на всяко едно събрание или общност от вярващи хора, списанието няма за цел да бъде официален орган на някаква група, църква или сдружение от църкви.

Редакторът и авторите поемат отговорността за публикуваните материали. И ако те помагат по някакъв начин за духовно благословение и Божия благодат, на Бога да бъде слава!

Списание “Духовно слово” се разпространява безплатно, но в действителност излизането на всеки брой коства много усилия и средства.

Тези, които имат възможност и желание да направят дарение, могат да го извършат чрез пощенски запис до:

Христо Георгиев Ръсовски
за “Духовно слово”, София 1164
ул. “Димитър Димов” №26

Благодарим на всички, които направиха възможно издаването на броя.

Превод и графичен дизайн: Георги Ръсовски
Редактор: Христо Ръсовски

George Rassovsky Translation and Graphic Design
Christo Rassovsky Editor

В ТОЗИ БРОЙ:

Редакционно	3
Защита на истината <i>Навин</i>	4
Днешните събития и Библията <i>Сп. С.</i>	8
Христос идва!	9
История на сътворението (7) Дните на сътворението <i>Р. В. Каргил</i>	10
Христовата подготовка на Петър за служение (6) <i>Мартин Бейкър</i>	13
Новороден ли си? <i>Сп. С</i>	15
Аз вярвам – ти вярваш ли?	16
Основи (7) „Ето човека“ <i>Иър Стивли</i>	17
Историята на Джон Нютон <i>Брус Скот</i>	19
Книгата на Неемия (2) Възстановяване на стената <i>Джон Ридъл</i>	22
Отношенията към пророчествата <i>Доналд Камерън</i>	24
Битката е на Господа <i>Бакхт Синг</i>	29

За контакти: тел. (02) 866 19 28,
E-mail: duhovnoslovo@yahoo.com
rassovsky@gmail.com

„Възлюбени, не се чудете на огнената изпития, която идва върху вас, за да ви опита, като че ви се случва нещо чудно; но радвайте се за гдето с това вие имате общение в страданията на Христа, за да се зарадвате премного и когато се яви Неговата слава. Блажени сте, ако ви опозоряват за Христовото име; защото Духът на славата и на Бога почива на вас [откъм тях се хули, а откъм вас се прославя]“ (1Петр. 4:12–14).

Когато сме радостни и сърцето ни е спокойно и уверено в Господа, нищо не е в състояние да ни смуги. А пък няма и защо да сме смугени, нали ходим по Бога и винаги търсим Господа?! Да, именно затова е чудно, защото изпитанието връхлита върху нас с всичката си тежест, сила, като огън, буря или силни води. Този факт е колкото чуден, толкова и естествен и неизбежен. Ние се молим с усърдие: „Господи, нека Твоето присъствие и общение бъде в моето сърце; аз Те моля да бъда все по-близо до Теб и да порасна в Твоята благодат“. Тези думи изказваме пред Господа с особен копнеж; както и псалмопевецът казва: „Простирам ръцете си към Тебе; Душата ми жадува за Тебе като безводна земя“ (Пс. 143:6), или „Както еленът пъхти за водните потоци, така душата ми въздиша за Тебе, Боже“ (Пс. 46:1). Тази молба и копнежът на сърцето ни са много скъпи в очите на Господа и Той започва да ни подготвя, за да получим състояние, което е способно да общува с Него; и ето, изпитанията са налице. Те предшестват срещата ни с Господа. Трудно и тежко е. Едвам издържаме напора на изпитанието, но след като то премине, ако сме устояли, ние сме в ново състояние. Ние сме се обогатили и сме пораснали, ние сме вкусили и сме разбрали неща нови, небесни и чудни. И това е отговорът на сърдечните ни молитви. Духът на Господа ни преобразява както жертвата на олтара се променя от силата на огъня и дава своето благоухание, така Духът Свети ни прави да ухаем чрез огъня на изпитанието. Това ухане, този аромат благоразполагат Бога към нас и Той ни благославя: „...Исаак помириша дъха на облеклото му и го благослови, казвайки: Ето, дъхът на сина ми е като дъх на поле, което е благословил Господ“ (Битие 27:27).

Понеже сме предмет на Божието намерение и цел на Неговата любов, затова изпитанията имат различна цел и съдържание. Ето някои от тях:

1. Да опита и след това да затвърди вярата ни, любовта, устояването, верността, търпението и пр.
2. Да изпита работата ни: „Тоя, комуто работата, която е градил, устои, ще получи награда. А тоя, комуто работата изгори, ще претърпи загуба;

а сам той ще се избави, но тъй, като през огън“ (1 Кор. 3:14–15).

3. Да ни запознае с тайните на Божия път, намерение и благодат.

4. От опит да познаем Неговата воля.

5. Нашето усъвършенстване.

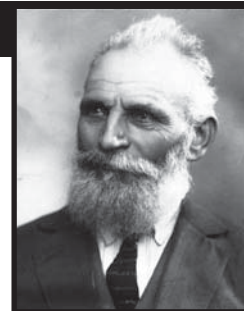
6. Да оправи пътя ни към Господа и да сме в общение с Него.

7. Да провери здравината на това, което се гради в сърцето ни: „А сега Той се обеща, казвайки: „Още веднъж Аз ще разтърся не само земята, но и небето“. А това „още веднъж“ означава премахването на ония неща, които се клатят, като направени неща, за да останат тия, които не се клатят. Затова, понеже приемаме царство, което не се клати, нека бъдем благодарни, и така да служим благоугодно Богу с благоговение и страхопочитание...“ (Евр. 12:26–29; виж също Лука 6:47–49).

Понякога, намирайки се в центъра на изпитанието, нямаме достатъчно силен и пълен израз, с който да опишем силата му, когато под напора на водите и ветровете чувстваме как потреперва постройката на нашия духовен живот, но слава на Бога, че Той е нашата канара. „Само Той е канара моя, и избавление мое, и прибежище мое; няма да се поклатя. У Бога е избавлението ми и славата ми; Моята силна канара и прибежището ми е в Бога“ (Пс. 62:6, 7).

Всичко това, което Бог прави с нас, е ясно потвърждение, че Той „докрай ще ви утвърждава, та да бъдете безупречни в деня на нашия Господ Исус Христос“ (1 Кор. 1:8).

Защита на истината

Ние сме призвани да защитаваме истината Божия при много трудни обстоятелства. Трудни поради това, че с истината се злоупотребява. В нейно име човечи се домогват до удоволствията на този свят и с нея търгуват за най-ниските човешки страсти. В името на най-светите чувства и най-сериозните задачи, стоящи пред душата човешка, хора с ум разтлен и без идеали, освен този на търбуха си, използват името на Бога и говорят лъжливо за Неговата правда, като свързват тази правда с потисничество, властничество и с всичкото зло, което произтича от тях.

Тези светотатци изопачават ясения смисъл на Светото Писание, за да потвърдят заблужденията на своя развратен ум, и по този начин правят истината отблъскваща и грозна; но техният път ще стане явен, те ще бъдат изобличени и наказани пред очите на искрено търсещите истината.

Невежеството на човека изкривява пътя му. Бог не е човек, та да го излъжем. Той е вечен Бог, който не се променя! Неговите дела са познати отдавна, а човечите се заблуждават, като се поддават на своите страсти.

Отдавна е известно, че нечестивият не може да говори за Бога, че законопрестъпникът не познава пътя Божий.

Пътят на Бога е в святост и истина!

Нечестивите плачат над горчивата човешка участ. И защо? Че човек със сълзите и кръвта си мокрел своя сух залък... Плачат, а сами въоръжават с меч десницата му и го готвят кръв да пролива! Те му сочат живот без надежда и му внушават: тук ти е началото – тук ще ти е и краят. Каквото изядат устата ти и направят ръцете ти, това ще са делът и наградата за труда ти...

Началото ти е газообразна мъглявост, която се е откъснала от друга мъглявост, и краят ти ще бъде въздухообразна стихия, която няма нито образ, нито се пази спомен за нея. Дръж това, което имаш, изпий чашата си до дъно и я удари в земята – нека се пръсне на хиляди късчета! Стихията те е родила, стихия нека бъде твоят живот, защото и стихия ще те погълне!

Така говори помраченият човешки разсъдък, такъв път чертае измаменото сърце на безверника.

А светотатецът се промъква до него и му казва: има надежда за теб – живей разумно, бъди мъдър, въздържай се, прави добро. Така той убеждава, изкусен е – знае да обайва, но сам той, хитрият подстрекател, има лисиче обоняние. На угощенията, които животът предлага, той заема първо място и събира поздравления, минавайки през световния панаир.

Когато стане дума за труд и работа, той се пише надзирател, а кога за слугуване нужда се яви, той отправя апел: никой да не се отвърща, защото слугуването е чест, но нему съдбата друга чест е отредила. И сам се препоръчва за арбитър на световните разногласия – лекар на световната болка, учител на простите, водител на слепите!

Поради това истината е поругана и обвинена като съучастница на неправдата. Кой може да забрани на злия – в името на злата си цел – да се позовава на доброто, както и самият Сатана се преобразява на светъл ангел, за да измами, ако е възможно, и избраните Божии чедра. Неправдата царува в света, цялото създание е подчинено на нейната власт. Правдата е унижена, поругана, разпната на кръст. Това трябва да знаят онези,

които обичат истината и търсят безсмъртие. Заблудените, осакатените духом човешки същества, които мислят, че Евангелието е причината за тяхното нещастие (защото ония, които са ги осакатили, говорят от името на Бога), трябва да разберат, че Бог няма участие в техния злоумишлен похват да използват името Му в злите си дела. Но има една причина, която помага за успеха на примамките, с които тия светотатци ловят душите. Причината е, че сърцето на измамените е било предразположено да слуша лъжите на измамниците. Това е главният виновник на човешкото нещастие! Човек тича стремглаво подир лъжеца, а правдата не желае да слуша! Вярват на лъжата, а затварят ушите си за истината.

Аз многократно съм изпитвал тази човешка склонност и сърцето ми се е изпълвало с мъка, като съм виждал битката, която постоянно се води против истината от ония, които страдат от човешката неправда.

Обикновено у човека няма място за истината, съвестта и доброто, а за лъжата, неправдата и злото сърцето е винаги широко отворено. Но ние много добре знаем защо съвестта е неприятен гост!

Има извършени грехове и престъпления, други са на път да се извършат. Всеки един от нас носи в сърцето си семена на злоба, яд, завист, гордост, лъжа, омраза, несмислие, блудство – всичко това е нормално за естественото човешко сърце, с тях човешкият ум работи, те са целите на неговия живот. Никой не трябва да се лъже обаче относно тези неща – от почвата на човешкото сърце прорастват и неговите плодове, то е естествената тяхна среда.

И по тази причина лъжецът събира много последователи. Видиш ли тълпи, да знаеш със сигурност, че пред тях върви лъжец! Тълпата може да изостави един лъжец, защото не е задоволил нейната лакомия, но тя със сигурност ще се излее като вода по друго нанадолнище – подир друг лъжец с нови лъжи. А всеки лъжец знае гъдела на тълпата и неговата стратегия е следната: първо, той трябва да ѝ посочи един враг, когото постоянно боядисва с все по-черни краски, а тълпата ласкае като праведна, мъченица, безгрешница и достойна за всичките блага, които има по света. Тогава ще се опита да опише с думи постигането на желания идеал, който непременно трябва да съдържа приятни перспективи, удовлетворяващи развратения човешки вкус – ядене, пиене, охолан живот, малко работа

и голяма печалба.

Ние тук не говорим друго, освен самата истина за човешкото битие. Нека всеки признае в себе си не е ли истина това, което говорим? Наистина у човека има дух, който проявява своето „его“; но той е задушен, затворен в оковите на плътската похот. Този именно дух е вечното битие на човека, но никой, роден от жена, не живее по дух, а живее по плът. Никой не е познал водителството на духа, нито може да го познае. Когато човешкият дух прояви себе си, а такива моменти има, това са мигове, които като искри блещукат и се губят в мрака на плътта, и човек разбира какъв е той. Няма човек без такава способност. Ние казваме: това е Божие посещение на всяка душа. Но, уви, това посещение при затворника не го освобождава от затвора, а само му напомня за неща далечни и забравени – неща заличени, които не могат да се върнат, освен ако не стане чудо!

И така, казваме: измамата, заблужденията и всяка човешка злина не зависят само от волята на човека, човек дори е безсилен в злото. Измамникът и измаменият, грабителят и ограбеният, притеснителят и притесненият са жертви на една върховна злина. Срещу тази върховна измама Евангелието ни сочи Пътя, Истината и Живота, по които можем да се избавим поединично. То ни дава още сигурни средства за една постоянна, но пак лична борба против злото. Евангелието ни посочва също корена и мястото – източника на злото: сърцето на човека, а не социалните условия в човешкото общество. Социалните условия може да спомагат до известна степен за развитието на злото в по-големи размери или да намалят това развитие, но те не могат да изкоренят злото, нито да го насаждат в човешката душа, то е там насадено, там е неговият зародиш.

Някои мислят, че говорим така, защото сляпо вярваме на писаното в Библията. Писано или не, това е същината на нашия живот. Аз съм роден на село от неучи родители. В нашата къща нямаше Библия, от която да науча, че съм роден в грях. Въпреки непознаването на тази истина, грехът се яви в моя ум и започна да работи най-решително. Аз започнах да се дразня, да воювам за своите права с мама, тати, с братчетата си; после на улицата почнах да пълня нещастния си стомах със зелени плодове, крадени от чуждите градини; взех на тати лулата и пуших, докато паднах в несвяст; намерих плоската с ракия и се насмуках като казак; почнах да развалям гнездата на врабците и да вадя очите на мухите; взех да

замерям кучетата с камъни и да измислям пряткори на другарите си и да се сърдя, когато те ми слагаха такива. Така растях телом хубаво момче и със сърце в злото.

Чувах с ушите си поучения, че това било грехота, а онова – срамата, и тогава започнах да крия от хората срамните си постъпки, а за греховните се страхувах, че Бог ще ме накаже в пъкъл, но това не прекрати развоя на злото в мене. Постепенно аз се превърнах в безсрамник и нахалник и мачках съвестта и страха от Бога, докато се освободих от срам и страх – станах културен човек с модерни разбирания за живота. Сгодих се за едно красиво момиче, тя имаше хубави рамене и красива шия и обичаше да показва на всички тези свои прелести. Без възражения аз приех това, като за мен то бе чест и гордост пред хората. Вървейки по улицата, ние се радвахме на завистливи погледи на мъже и жени и си бърбяхме за разни непотребни неща, стигащи дори до безсрамие. Аз бях търговец и с гордост споделях пред нея за своите доландарджилъци (диал. измамничества) и тя се възхищаваше от моята търговска хитрост – нея я радваше пълната ми кесия, на която тя скоро стана господарка.

Като мъж и жена ние не мислехме за друг морал, различен от този на обществото, в което живеехме. Нашето верую се крепеше на това, че без лъжа няма живот за нас и че животът е наслаждение – с ядене, пиене, обличане и печелене на пари, имот и влияние между хората. И се трудохме всячески да постигнем този наш иде-

ал. Грях, правда, истина, Бог, рай, вечност, пъкъл станаха за нас думи без съдържание – даже понятия глупави и детински. Тези думи долитаха до ушите ни като някакви хвърчащи слова, а дали те съдържаха нещо сериозно в себе си, което да касае нашия живот, това никога не се и питахме!

Някак случайно попадна в ръцете ни Библията и ние почнахме най-напред за развлечение да четем сегиз-тогиз от нея. Четейки, нашият интерес ставаше все по-голям, докато тази книга стана ключ, който ни отвори друга врата на живота, и пред нашия взор се откри един нов, непознат дотогава нам живот.

Нашият живот е един от милионите такива. Всеки човек живее, воден и учен от онези сили, които са заложили в неговото естество. Промените и подобренията, които могат да допринесат за по-доброто му възпитание и за подходяща среда, в която човек да живее, са само външни фактори. Вътрешният човек обаче, сърдечните влечения и душевните наклонности си остават господари на живота и поведението. Но когато Словото Божие проникне до същността на душата и изнесе на показ скритите намерения и грехове, когато Духът Божий съживи мъртвия в греховете престъпник, тогава човек се изправя пред един нов живот, пред едно ново раждане.

Това именно новорождение е онази истина, която ни донесе от Небето Господ наш Исус Христос.

Тази истина е нападана, нейните неприятели искат да я потъпчат, но силата ѝ не може да бъде заличена, защото тя е неуязвима. Нея може да намери, познае и прегърне всеки, който търси вечност и безсмъртие.

Хората търсят истина, която да облекчи техния живот, като си мислят, че веднъж подобрен, оттук нататък те ще се посветят на благородни дела. Такова едно мислене е грубо заблуждение. Ако беше така, то днес богатите и задоволени хора щяха да са най-моралните. И Писанието не би казало: „По-лесно ще мине камила през иглени уши, отколкото богат да влезе в Царството Божие“. И не само Словото Божие твърди това, но и ние можем да се уверим в тази истина на всяка крачка около нас. Добродетели се откриват повече у пострадалите и страдащи хора, отколкото сред самодоволните.

Но в настоящия момент по земята бушува бяс, най-лош бяс. От една страна, хората се чувстват измамани – изиграни като човек, който е чакал доброто, а го е настигнало злото. Отчаян от тази

несполука, пред него му се рисуват нови надежди с още по-красиви цветове, той е нетърпелив в очакването си и проявява буен устрем.

В светлината на евангелската истина това положение на човешкия обществен дух не обещава нищо добро, напротив: хората трябва да се готвят да посрещнат злини, каквито земята не е виждала досега.

Евангелската мъдрост говори, че светът се е претоварил с грехове и сега е настъпило наказанието, което никой не може да предотврати, докато не се изпълни Божията мярка. Което е за нож – ще отиде под ножа, което е за глад – гладът ще го унищожи, и което е за смърт – смъртта ще го помете.

Човеците наблюдават външната страна на нещата, днес те виждат хората разделени на класи: земеделци, занаятчии, търговци и наемни работници; по-нататък – богати и сиромаси, експлоатирани и експлоататори. Те гледат на икономическия развой, на промените, които поражда машината, на политиката и подобните на тях фактори в живота, а не виждат онзи двигател в човешкия живот, който се нарича Дух на Истината – Бог – Творец – Управител на вселената, чиято воля и намерение неотклонно се прилагат върху живота на отделния човек и общо върху живота на човечеството.

Ако познаят тази върховна Воля над себе си, човеците ще разберат суетността на своя труд и борбите за земното добруване; те още ще разберат абсолютната зависимост на временното добро от вечното добро. Временното добро на истина е полезно за нашето тяло, но то умира и отива там, откъдето е дошло – в пръстта. И ако след смъртта няма нищо, то тогава ние вдигаме много врява без причина – това, което е дошло чрез едно безсмислие и отива в друго безсмислие, не заслужава никакво внимание!

Но ако в нашия живот има вложени мисъл, намерение, воля – някаква цел? Тогава коя е тя?

Това е целта, която Евангелието Христово ни открива:

- че ние сме създадени за Слава Божия;
- че нашият Създател ще довърши своята работа успешно и до край;
- че нашето Битие — животът ни, има вечно назначение;
- че временните ни преживелици имат значение за вечното ни битие;
- че ако човек в тоя живот спечели целия свят, а душата си ощети, нищо не се ползва!

Защо Христос дойде и умря?

Ако е дошъл, за да подреди тоя наш временен живот, ние трябва да му кажем, че Неговото идване е било напразно. Тогава откритието на шевната машина има по-голямо значение за човешкия живот от цялото учение на Евангелието.

Благодарение обаче Богу, самото Евангелие ясно определя своето предназначение за човешкия живот. Господ Исус казва недвусмислено, ясно и категорично:

„Аз дойдох да имате живот вечен!“

„Моето царство не е от този свят!“

Той е дошъл да ни даде живот вечен и да ни направи участници в едно небесно Божие царство.

Ясно ли е всекиму, че ако се поставят всичките изкуства и човешки изобретения пред такава една цел, пред такъв дар, то те не могат да се сравнят дори срещу една милионна частичка от този дар? Живот вечен – царство, което няма да има край!

За да изкупи душите ни за живот вечен, Христос умря на кръстна смърт. Да ни възроди за царството небесно, Той възкръсна от гроба.

– Постигната ли е тази цел?

– О, да, постигната е и днес се постига в милиони сърца!

Евангелието е направило своя набор. Ето, голяма небесна войска идва на облаците с нашия Господ Исус Христос и друга е готова да се вдигне от земята за среща с възкръсналия Спасител Господ.

Нека бучат стихии, нека се вълнува морето от човешки същества, нека се преобръщат земните пластове – те не заплашват жилищата, които Господ е приготвил за ония, които Го любят.

Това е евангелската цел, но като минава през долината на плача, тя не е безучастна към човешките мъки и тегла. Ако в сърцата на хората има място за благодарност и ако в умовете им има мъдрост, те биха преклонили колене пред великия Исус Христос и биха отдали слава на Бога за всички добрини, които са получили от Евангелието на Исуса Назарянина.

Но, уви! Човек и благодарност! Човешко разсъждение и мъдрост! Те са като приятелството между тъмнината и виделината.

Началото на мъдростта е страх от Бога.

А само чистото сърце усеща благодарност за сторените добрини.

Днешните събития и Библията

Сп. С.

Ние сме длъжни да изследваме Божието слово – Библията, да намерим разумния смисъл на днешните събития и да го споделим с нашите съвременници.

Ние живеем в светлината на последните дни. За тези последни дни Словото Божие има ясни и категорични предсказания и пророчества, които се сбъдват, както е казал Господ Исус: Небето и земята ще преминат, а думите на Словото Божие трябва да се сбъднат (Лука 21:33). И всичко предречено се сбъдва. Там е казано, че условията на земния живот, въпреки усилията на човешкия ум, ще се влошават и катастрофа след катастрофа ще помита постройките, с които човешкият ум се сили да подобри съществуването на хората.

Съществува един факт, който е главната причина за неустояването на добрите човешки желания и намерения. Този факт е грехът – човешката престъпност. Хората винаги и по всякакъв начин се стараят да узаконят своята престъпност. Те вярват, че без лъжа и насилие няма сполука на нашата земя. И не са способни да се поучат от миналото си, че такава сполука е нетрайна – лъжлива и погубна. Те си казват: утре ще бъде по-добре от днес.

За греховния факт човешкият ум няма нито диагноза, нито рецепта, а дадените от Божието Слово той не приема. Тук е и кръстопътят, където хората се разминават с така бленуваното от тях щастие на земята.

При увеличаващата се човешка дейност и с помощта на новите технически средства трябваше да се облекчи човешкият труд, а огромното производство трябваше да премахне бедността,

но нито едното, нито другото бе постигнато.

Точно обратното: трудът става все по-тежък, а бедността нараства до невиджани размери. Това обстоятелство винаги ще е причина за разтърсване на човешките редове, то ще разваля добрите намерения на ония, които искат да има ред в човешкото общество. А мирът, който хората тъй много

желаят, за да могат спокойно да ядат, пият, изящно да се обличат и да се веселят на земята, ще бъде недостижим, както това е ставало и днес става. А пригответените за земно добруване и веселие неща ще бъдат изгорени с огън!

И Бог говори на човеците. Той говори по най-различни начини. С любов и със строгост. Толкова изобилни са Неговите дарове, които ни заобикалят по всяко време на годината. Но когато човек започне да злоупотребява с тях и да се опълчва със своето нечестие и непокорство срещу Бога, тогава горко ти, земни жителю. Тогава Бог говори на човешката непокорна тълпа

„Понеже посяха вятър,
затова ще пожънат
вихрушка“.

(Осия 8:7)

Човешки усилия за по-добър живот.

с бедствия и стихийни международни катастрофи. Още несъвзели се от единия удар, друг ги връхлита. И тогава някои почват да обвиняват хора, управници, социални условия, но пред природните стихии те са безмълвни и безпомощни. Понякога в такива времена чуваме как злото отваря хиляди уста и богохулно говори, одумва на всеки ъгъл и по всички кръстопътища. Тогава тия, които знаят истината, трябва да говорят, да рушат лъжата и клеветата. Ако те мълчат, ще бъде престъпно.

Спасение – от какво и от кого? Така ние идваме до най-важните неща в живота. Библията

ни дава ясна и точна представа:

- За греха, който е върховният ни враг.
- За смъртта, която трябва да победим.
- За небето, което е вечното жилище, приготвено за човека.
- За пъкълъ, който е приготвен за дявола и за неговите ангели, и как ние можем да избегнем това страшно осъждение.
- За вратата в Бога и търсене на покаяние и прощение на греховете ни.
- За Спасителя Господа Исуса Христа, който пострада, умря за греховете ни и възкръсна за оправданието ни.
- За Неговото второ идване и възстановяването на вечната Божия воля.
- И за всичко друго, което може да помогне за достигане на съвършенство във вярата, надеждата и любовта, които са в Исуса Христа, нашия Господ и Спасител.
- За Светия Дух, който е знак и печат на съхранението ни във вярата, нашата надежда, силата за подвиг в Истината.

Ония, които вярват в успеха и добруването на човека без Бога, мислят, че са необходими единствено по-големи усилия, за да се достигне така бленуваната земна правда. На тях им се струва, че ние, като посочваме Небето за цел на живота, пречим за достигането на тяхната земна цел. Такава мисъл не почива на Истината – животът отдавна е установил, че благочестието в Исуса Христа е полезно за този и за бъдещия век. А думите „Който обича живота и иска да види добри дни – да отстъпи от всяка неправда“ до днес най-добре са се изпълнили за онези, които имат съкровището си на Небето.

Светът е страдал и страда от хора, които имат за цел в живота си само земята с нейните наслаждения. Лакомията на такива няма дъно, неправдата е винаги техният съветник.

Нека кажем още няколко думи на ония набожни хора, които се доверяват на църковните организации, дело на човешка ръка като хранителници на Истината, които мислят, че ние с нашите слова ги каним по някакъв начин да се черкуват. На такива казваме: едничкото добро, истинско, благоугодно на Бога служение се намира в сърцето на човека. То трябва да стане храм на Всемогъщия Бог. Ние ще се трудим да посочваме оня способ, който ще ни даде истински достъп до Божията благодат, открита за всяка душа, която търси Бога чрез Господа Исуса Христа. Него, Който е образ на невидимия Бог. „Него ние проповядваме“ като Изкупител, Спасител от греховете ни и Ходатай за нас пред Бога.

Христос идва!

Поради особените събития, в които живеем, мнозина питат не са ли те предвестници на второто идване на Господа Исуса Христа. Библията ни дава много ясен отговор, че Исус иде, обаче...

КОГА? Това може да бъде и днес! Божието слово не ни посочва определена дата, но То казва, че „Господното пришествие наближи“ (Як. 5:9), и още: „Наистина, Аз ида скоро“ (Отк. 21:20).

КАК? „Сам Господ ще слезе от небето с повелителен вик, при глас на архангел и при Божия тръба“ (Солун. 4:16). „Ето, Аз ида скоро“ (Откр. 3:11). „Сам Господ“ ще дойде лично – Той няма да прати ангел. „Този Исус, Който се възнесе от вас на небето, така ще дойде, както Го видяхте да отива на небето“ (Деян. 1:11).

КЪДЕ? Мястото на срещата ще бъде във въздуха, а не на земята. Господ ще слезе, а вярващите ще бъдат „грабнати ... да посрещнат Господа във въздуха“ (1 Солун. 4:17).

ЗАЩО? За да вземе тези, които е изкупил със собствената Си кръв, спящите в пръстта и тези, които са живи, за да бъдат винаги с Него. Затова четем: „И мъртвите в Христа ще възкръснат по-напред; после ние, които сме останали живи, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаците ... И така ще бъдем всякога с Господа“ (1 Солун. 4:16, 17). И още: „Пак ще дойда и ще ви взема при Себе Си, тъй щото където съм Аз, да бъдете и вие“ (Йоана 14:3). Забележете, че в обръщението „вие“ се изключват тези, които са като „неразумните девизи“ от Матей, 25 глава.

НА КОЕ МЯСТО? В дома на Отца, небесния дом на Божиите чада, приготвените горе жилища, в радостта от вечното присъствие на Господа (виж Йоан 14:1–3).

Тогава Той ще види плода на своите страдания на Голгота и Божията любов ще има своя славен завършек. Колко благословено е това бъдеще!

„ЗАТОВА бъдете готови, защото в час, когато го не мислите, Човешкият Син иде“. „И готовите влязоха с него на сватбата, и вратата се затвори“ (Матей 24:44; 25:10).

АЗ ПАК ЩЕ ДОЙДА!

Йоан 14:3

Христос ще дойде пак – няма вече болест, нито сълзи;
няма вече вина, нито кръст;
няма вече дълг, нито страх;
няма вече грях, нито срам! Няма вече скръб, нито смърт.
Но радост, мир, блаженство, когато Той дойде да вземе Своите.

ЕЛА, ГОСПОДИ ИСУСЕ!

Дните на Сътворението

Време е да обърнем поглед към далечното минало, описано в Битие, глава 1, за да разгледаме някои детайли от тази забележителна глава. Струва си да я прочетем отново, ако отдавна не сме разгръщали страниците ѝ. Това е мястото, където Бог ни разкрива началото, за което вярваме, че действително е станало.

В Посланието към евреите се казва: „С вяра разбираме, че световите са били създадени с Божието слово, тъй щото видимото не стана от видими неща“ (Евр. 11:3). Не пише, че разбираме как са създадени, защото не знаем как е станало това. Бог не ни е разкрил тази тайна, но дори и да ни я открие, ние няма да сме в състояние да си я обясним. Но ние научаваме тайните по друг път – чрез вяра, защото Той ни е казал. Като непоклатима основа, вярата е нашият отговор на Божието откровение. Съществуват много хипотези, претендиращи за това какво е било началото и как е започнало, но всички те са като подвижни пъстърви от човешки догадки, базиращи се на изследвания със съвременни доказателства, които обаче са твърде неуместни спрямо условията в началото. За подобни хипотези няма място в Битие, глава 1.

Денят

Водят се дебати какво означава един „ден“, описан в Битие 1 – особено се спори за това с каква продължителност е този „ден“. Някои предполагат, че това са били дните, в които Мойсей е описвал откровението, дадено му от Бога. Други считат, тъй като „за Господа един ден е като хиляда години и хиляда години като един ден“ (2 Петр. 3:8), че един ден се е равнявал на 1000 години. Но този стих няма подобно значение, нито пък може да се използва в случая, защото той просто обяснява, че нашето измерване на времето е неприложимо за Бога. Освен това четем за „ден на благодат“, „Господния ден“ и т. н., което означава, че дните могат да бъдат дълги периоди с недефинирана (неуточнена) продължителност. Със сигурност думата „ден“ понякога има точно такова значение. Тези предположения обаче по никакъв начин не помагат да се разрешат проблемите със съществуващи-

те въпроси за Сътворението.

Много по-важни и интересни духовни уроци могат да бъдат извлечени, ако се проследи ден след ден

творческата активност и се направи паралел например с новото Божие творение: „Защото сме Негово творение, създадени в Христа Исуса за добри дела, в които Бог отнапред е наредил да ходим“ (Ефес. 2:10). Появила се е светлината, животът е започнал, родили са се плодове и т. н. Освен това тези дни са представлявали и картина или символ на начина на работа на Бога с човека през цялата световна история до деня на вечната почивка.

Така че какво представлява творческият ден в Битие, глава 1? Това е бил просто един ден, най-обикновената мярка за време, разпознавана от всички хора навсякъде и през цялата човешка история. Преди да бъдат открити часовникът и календарът, продължителността на часовете и дори на годините невинаги е била известна на всички, но повторемостта на „нощ и ден“ едва ли е убягнала на някого. Бог е избрал тази добре позната и лесно разпознаваема фундаментална мярка за време, за да изрази Своя различен начин на действие при Сътворението.

Тази най-проста и очевидна дефиниция за творчески „ден“ (а простите обяснения са винаги най-добрите) се потвърждава от коментара: „...защото в шест дни Господ направи небето и земята, морето и всичко, що има в тях, а на седмия ден си почива“ (Изход 20:11a). Така дадената на Израил съботна почивка не се различава по продължителност от останалите дни на седмицата, „затова Господ благослови съботния ден и го освети“ (Изход 20:11b).

Хронологията изисква значението на думата „ден“ да бъде едно и също през целия период от време. Също така трябва да следим внимателно използването на думата в първите глави на книгата Битие и да бъдем последователни. Например в глава 1 четем за нощ и ден (ст. 5), за сезони и дни и години (ст. 14). Освен това какво означават „дните на [Адамовия] живот“ (3:17), или „четиридесет дни“, „сто и петдесет дни“ и т. н. от времето на Потопа? Би било трудно, дори абсурдно да им придаваме различно значение от това, което е очевидно.

Някои трудности

Главната причина да се интерпретира един

„ден“ като период с различна продължителност е да се даде по-дълъг геологически отрязък от време и така да се оправдае някоя научна теза от деветнадесети век. За съжаление този похват е валиден и днес. Преди това не е имало такъв проблем с думата „ден“. Всеки път се оказва обаче, че опитите да се „удължи“ денят не могат да удовлетворят изискванията на възприетите от науката геологически датировки и това причинява още по-големи проблеми от тези, които чакат да бъдат разрешени. Пример за това е Gap (липса на определено време, неспоменато в Библията) теорията, имаща отношение към първия стих от първа глава на Битие.

По-нататък ще видим, че геоложките проучвания най-добре се обясняват, когато се приложат библейските факти на Всемирния Потоп, описани в Битие, глава 7. Никога не е била добра идеята да се тълкува Библията така, че да се нагоди към хорските идеи, които са чужди на Светите Писания и най-често водят до изопачаване на истината.

За други трудността идва от това, че за тях този период от време не отговаря на техните представи и е твърде кратък, за да се осъществи Сътворението! Дори можете да доловите и присмех в техния отговор: „Извинявай, но ти със сигурност не вярваш, че светът е създаден за шест дни“. В действителност ние вярваме точно в това, и то без извинение!

Забележете две неща.

Първо, Бог може да създаде цялото творение в един миг, ако това е Неговото желание. За да направим едно изделие, ние се нуждаем от време, докато пък еволюционистите викат на помощ милиони и милиарди години. Но Бог не се нуждае от тези години, защото Той е Всемогъщ.

Той постепенно разгръща пред нас Своята мощ и мъдрост по един методичен начин, за да ни научи и за да можем да Го разберем. Неговият метод на обучение е винаги „заповед след заповед, правило след правило, тук малко, там малко“ (Ис. 28:10). Това показва също как Той иска да живеем – да можем да Му се уповаваме и да възлагаме всичко на Него.

Второ, съществува една много популярна теория за „Големия взрив“, който според някои учени дава началото на вселената и след който се предполага, че се появява материята от нещо много малко в една огромна по мащабите си експлозия. Странното е, че не се задава въпрос, нито се поражда съмнение как така се е появило това огромно количество материя в безкрайния космос само за части от секундата! Съвсем различен е подходът в Сътворението за шест дни от Божието Слово.

Теорията за „Големия взрив“ е популярна по очевидни причини, които почиват на много бедни аргументи и огромни екстраполации. (Екстраполация, лат. екстра – „полюс“; Умствена

операция, с която една закономерност или практически опит се прилага и в съседни области за правене на умозаклучения.) Тази теория е подхранвана от някои астрономически наблюдения, които предполагат, че вселената се разширява и този процес е започнал от момента на „Големия взрив“. Изчислено е, че това е станало преди милиарди години, но не са отчитани промени през цялото наблюдаемо време. Не се обяснява как е започнал „Големият взрив“ и как такава огромна експлозия е възникнала изведнъж, без наличието на задвижваща енергия, или пък как такава експлозия е довела до хармония и подреденост във вселената, след като знаем, че каквато и да е експлозия води единствено и само до хаотичност и още по-голям безпорядък. Логиката в тази теория нещо куца. Въпреки безсмислеността ѝ мнозина са убедени, че началото е започнало с „Големия взрив“: „Ние не разбираме как е станало това, но вярваме, че е именно така“. Но онези, които вярват на НЕПОГРЕШИМОТО Слово Божие, са далеч по-уверени, та дори и в логиката на това, когато казват: „Чрез вяра ние разбираме...“

В заключение, ще бъде по-коректно да кажем, че темата за „Големия взрив“ е много по-приложима за края, а не за началото, защото: „Господният ден ще дойде като крадец, когато небето ще премине с бучение, а стихийте, нажежени, ще се стопят и земята, и каквото се е вършило по нея ще изчезнат“ (2 Петр. 3:10).

Нещо определено

Когато препрочиташ Битие, глава 1, основната картина ти е ясна, както е била ясна и за благочестивите човеци в ранните юдейски времена, в новозаветно време, в тъмните времена на средновековието, както и през всички предхождащи векове, и за повечето от хората, живеещи днес. Начинът, по-който е написана, я прави достъпна и разбираема за всеки, и то много преди да бъде използвана научна терминология и много преди да се зародят „научни“ теории, противопоставящи се със своя критицизъм и несъгласие. Главата е написана не за да обобщи

„Сега кажете ми направо, професор... вие твърдите, че успешно сте демонстрирали как е започнал „Големия Взрив“?“

научни теории и схващания, а за да ни разкаже за Бога и Неговото величие. В същото време тя е изцяло в съгласие с реалните научни факти и с логиката.

Сътворението е последователен низ от действия на върховната власт на Бога, за да приготви света за човека, който ще живее в него, да приготви световната сцена, върху която трябва да се изиграе великата изкупителна драма. Всеки ден тази Божия цел е ставала все по-осезаема. От това, което е било невидимо, Бог е създал условия, идеални за човека, който да бъде в общение със самия Него. До седмия ден всичко е било готово и Бог си е починал от Своите дела. И „видя Бог, че всичко беше твърде добро“:

Всеки ден дейността на Твореца е различна, тъй като „Той каза, и стана; Той заповяда, и затвърди се“ (Пс. 33:9), и тази фраза се повтаря отново и отново – „И Бог каза...“, „...и стана така“, „и то беше добро“. Това ни показва последователната връзка между Божията цел, Неговата мощ и Неговото одобрение – неща, които са положени в Неговата власт, за да бъдем и ние участници в Неговата благодат.

Статията се публикува с позволението на Believer's magazine.

Христовата подготовка на Петър за служение

(Част 6)

Мартин Бейкър

Призив за духовно устояване в условията на страдания (5:1-9)

(5:1-4) До „презвитерите“.

(стих 1) „Прочее, презвитерите, които са между вас, увещавам аз, който също съм презвитер и свидетел на Христовите страдания, и участник на славата, която има да се яви“.

В новозаветните християнски събрания винаги е имало повече от един старей (презвитер), както можем да видим и в Деян. 20:17-32, и във Фил. 1:1. Думите „старей“, „презвитер“, „такъв, който надзирава“ поясняват едно и също нещо за братя, които имат определена длъжност от Бога. (Виж също 1Тим. 3; Тита 1.) Петър увещава първо старейте, имайки предвид Господния ред в събранието, насърчавайки ги в тяхното служение, така че цялото събрание да се изгражда в смирение и зависимост от Господа. Петър обяснява много ясно своята отговорност, която има пред Господа:

„Аз, който също съм презвитер“ (не Римски папа); „свидетел на Христовите страдания“; „участник на славата, която има да се яви“ (в която той е бил сигурен и на която се е радвал).

(стих 2, 3) „Пазете Божието стадо, което е между вас; надзиравайте го, не с принуждение, а драговолно, като за Бога; нито за гнусна печалба, но с усърдие; нито като че господарувате над паството, което ви се поверява, а като показвате пример на стадото“.

Петър разяснява три важни аспекта от служението на „старей“, което, ако се характеризира с вяност, ще бъде основа за едно силно и ефективно събрание: „Пазете Божието стадо“; „надзиравайте го, не с принуждение, а драговолно“; „показвате пример на стадото“ (не господарувайте). Петър не е забравил заръката на Господ Исус на Тивериадското езеро: „Паси овцете Ми“ (Йоан 21:15-17). Виж също и думите на Павел пред църковните презвитери (Деян. 20:17-35), особено стихове 24-28, 32, които потвърждават много ясно думите на апостол Петър, който говори за отговорност, готовност, вяра, свят живот и смирение.

(стих 4) „И когато се яви Пастиреначалникът, ще получите венеца на славата, който не повяхва“.

Като Добрия Пастир Христос даде Своя живот за овцете (Йоан 10:11); като Великия Пастир Той бе възкресен от мъртвите чрез Божия сила (Евр. 13:20); като Пастиреначалник Той ще дойде в слава със Своите награди – с неувяхващ венец на славата за тези, които са Му верни служители.

(стих 5) „Така и вие, по-млади, покорявайте се на по-старите, да! всички един на друг. Облечете смирението; защото Бог се противи на горделивите, а на смирените дава благодат“.

Тук Петър съветва по-младите вярващи да се покоряват на старейте, защото те са посочени от Господа да водят и да наставляват събранието; по-младите да се учат и да извличат полза от тяхната мъдрост и опитност. В допълнение, уважението към тях би означавало и уважение към Господа и Неговия ред. Ако старейте изпълняват своята функция по начина, както Петър наставлява, ще цари взаимно подчинение и уважение: всички ще бъдат „облечени със смирение“. Този израз говори за дреха, която се връзва върху горната дреха като престилка, което е символ на смирение и на служение. Без съмнение Петър има предвид примера, който Господ Исус им даде в Горницата, когато Се препаса с престилка и уми нозете им. А защо вярващите трябва да правят това? Защото „Бог се присмива на присмивачите, а на смирените дава благодат“ (Пр. 3:34). Би ли могло да има нещо по-глупаво от това творението да се присмива на Твореца и нещо по-благословено от това да приемеш Неговата доброволно дадена благодат?

(стих 6) „И тъй, смирете се под мощната ръка на Бога, за да ви възвиси своевременно“.

Тук Петър разширява границите на своя призив. Бог е работил в техния живот, като ги е превеждал през различни опитности с цел тяхното усъвършенстване, както и за да се оприличат все повече на Неговия Син (Евр. 12:10). Като техен Баща Той ги е наказвал с любов за тяхна полза „за да съучастват в Неговата светост“. Всяко изпитание е за време, докато Бог не достигне Своята цел в тях, и тогава Той със сигурност ще ги „възвиси своевременно“. Може ли да има за тях по-голямо насърчение от това да приемат Божиата десница да бъде над тях, дори и ако това налага да преминат през трудности и

преследвания?

(стих 7) „...и всяка ваша грижа възложете на Него, защото Той се грижи за вас“.

Вярващите трябва да имат правилно отношение към всяко доминиращо влияние. Когато това е мощната Божия десница, тогава те се прекланят пред нея, но товара от всички техни безпокойства те възлагат на Него! „Възложи на Господа това, което ти е възложил, и Той ще те подпре“ (Пс. 55:22). Това означава, че те прехвърлят всички свои тревоги и грижи на Господа и ги оставят на Него, като повече не ги носят – оставят товара в Неговите ръце. Защо трябва да правят това? „Защото Той се грижи за вас“.

(стихове 8, 9) „Бъдете трезвени, будни. Противникът ви, дяволът, като рикаещ лъв обикаля, търсейки кога да погълне. Съпротивете се нему, стоейки твърди във вратата, като знаете, че същите страдания се понасят и от братята ви в света“.

Сега Петър ги предупреждава да бъдат готови да застанат лице в лице с противника, като този път те трябва да бъдат бдителни и да оказват силна съпротива. Вярващите трябва да бъдат трезвени, което означава да бъдат с ясна мисъл, и будни, разумно стоящи далеч от пътя на неприятеля, дявола. Той дойде до Ева с хитрост, той може да дойде при нас като „вълк в агнешка кожа“ или като ангел на светлината, но тук той е описан като „както рикаещ лъв, който обикаля, търсейки кога да погълне“. Това посочва неговото свирепо противопоставяне на вярващите, проявяващо се в преследване на светиите. Призивът на Петър към вярващите е да се съпротивляват, стоейки твърдо във вратата. Те не трябва да се уповават на плътта, но както и Господ Исус в пустинята, да използваме Словото на Бога – „Писано е“; с което Той победи Сатана. Също така трябва да помним, че Господ ни е дал духовни оръжия: „Защото оръжията, с които воюваме, не са плътски, но пред Бога са силни за събаряне крепости“ (2 Кор. 10:3-5; Ефес. 6:10-18). В случай че се обезкуражат и помислят, че са останали сами, срещайки се с трудностите на преследванията, той им напомня, че същите страдания понасят и техните братя по целия свят.

(стихове 10, 11) Желанието на апостола и Славословие

(стих 9) Апостолът излага своя собствен опит, като използва красивия израз „Бог на всяка благодат“; защото Господ го е повикал, търпеливо

го е учил, търпял е неговите слабости, дал му е прощение, изпълнил е него и другите апостоли със Светия Си Дух и им е дал сила на служение да благовестват. Чрез Неговата чудна благодат Той ни спасява и ни пази, когато преминаваме през всякакъв вид трудности, които срещаме по нашия земен път. Тогава Петър въздига пред тях славната надежда, стояща в края на пътя: „Който ви е призовал в Своята вечна слава чрез Христа [Исуса]“; след като преминем всички опасности, които ни дебнат. Накрая Петър изразява своето искрено желание „Бог на всяка благодат... ще ви усъвършенства, утвърди, укрепи [и направи непоколебими]“; Усъвършенстването говори за духовна зрялост (Мат. 5:48); стабилността е необходима в служението за Господа и това е една от Господните заповеди към Петър: „утвърди братята си“ (Лука 22:32); Укрепването е необходимо, за да издържиш на преследванията; непоколебимостта показва твърдата основа, на която е стъпил всеки истински християнин, основа, която е сам Господ Исус и Неговото Слово.

(стих 11) Не е чудно, че след подобни доказателства за Божията многообразна благодат Петър възкликва: „Нему да бъде господството до вечни векове“. Само Той е достоен да приеме всяка слава и само в Неговите ръце има съвършена безопасност.

(стихове 12-14) Заключение

Силванус (или Сила) е бил верен брат в Господа и на него Петър диктува писмото. Апостолът отново подчертава, че това послание е написано, за да увери тях – пръснатите вярващи, че те наистина стоят на истинската вяра (или истинската Божия благодат).

„Избраната с вас църква във Вавилон“: няма абсолютна сигурност за значението на този израз; също така дали този Вавилон, за който се говори, е този от Ефрат. Няма ни най-малък намек, че Петър е бил някога преди това в Рим, а още по-малко вероятно е да е бил там след това. „Син мой Марко“ може да бъде Йоан, наречен Марко, когото Петър е довел до Христа.

„Поздравете се един друг с любезна целувка“ – един истински белег на братска любов между светиите, типичен за културата по времето, когато е написано посланието. Петър завършва с благословение за мир – толкова необходим за християните, блъскани от ураганните ветрове на гоненията: „Мир на всички вас, които сте в Христа [Исуса]“.

НОВОРОДЕН ЛИ СИ?

Сп. С.

Физическият живот започва с раждане. Духовният живот започва също с раждане. Ние ставаме членове на човешката фамилия чрез раждане, ставаме членове на Божията фамилия също чрез раждане, чрез духовно раждане – **НОВОРОЖДЕНИЕ**. Няма друг начин да се явим в човешкото семейство освен чрез раждане. Няма и друг начин да се присъединим към Божието семейство освен чрез новородение. Нито образование, нито възпитание, нито реформиране, нито „обръщане на нова страница“ ще направи това, иска се нов „живот“! „Вие трябва да бъдете **РОДЕНИ ИЗНОВО** – от горе – от Бога“ (Йоан. 3:7).

Потребно е ново естество

Чрез физическото раждане ние получаваме човешко естество; чрез Новородението ние ставаме „участници на Божественото естество“ (2 Петр. 1:4). Един християнин е плод на „раждане“ от Бога (Як. 1:18).

Новородението не е подобрене на старото: то е получаване на **НОВО** естество – съвършено **НОВО**. Старото естество е безнадеждно покварено и непоправимо (Римл. 3:9-20; 8:7). Новото раждане изисква творчески акт на Светия Дух. „Ако някой е в Христа, той е **НОВО СЪЗДАНИЕ** (2 Кор. 5:17; Еф.2:10).

„Христос във вас“

При второто раждане животът на Господа Исуса Христа започва в нас. „Христос живее в мене“ (Галат. 2:20). „**ХРИСТОС Е ВЪВ ВАС**“ (2 Кор. 13:5). „Христос е **НАШИЯТ ЖИВОТ**“ (Кол. 3:4).

Християнството е Христос

Християнството не е „религия“. Християнството е живот – животът на Господа Исуса Христа, даден ни в момента, когато сме новородени, и резултат на Божия благодат, чрез сила от Светия Дух. „Аз дойдох, за да имат живот, и да го имат изобилно“, казва Христос (Йоан. 10:10); „Който вярва в Сина, има този живот“ (1 Йоан. 5:12); „За мене да **ЖИВЕЯ**, е **ХРИСТОС**“ (Фил. 1:21). Този живот е скрит в сърцето, което е възродено.

Не „опитване“, а „вярване“

„**ДА СЕ ОПИТВАМЕ** да следваме Христа“ не е християнство. „Християнството не е **ПОДРАЖАНИЕ** на Христа“, а е **ПРЕБЪДВАНЕ** на Христа в нас и ние в Него. Християнството не е опитване да вършим нещо, а е **ВЯРА** в Христа.

Между фарисеите имаше един човек на име **Никодим**, юдейски началник. Той дойде при Исуса нощем и Му рече: Учителю, знам, че от Бога си дошъл учител; защото никой не може да върши тия знамения, които Ти вършиш, ако Бог не е с него. Исус в отговор му рече: Истина, истина ти казвам, ако се не роди някой отгоре, не може да види Божието царство (Йоан 3:1-3).

Той извърши всичко за нашето спасение, а за нас остава просто да Го **Приемем** и да **ПОВЯРВАМЕ** в Него, в Този, Който каза „**СВЪРШИ СЕ**“. Той проля Своята „скъпоценна кръв“ на кръста за нашите грехове – така че **ВСИЧКО**, което е необходимо за нашето спасение, е **ИЗВЪРШЕНО** веднъж завинаги!

„Какво да направя, за да бъда спасен“?

ПОВЯРВАЙ в Господа Исуса Христа. „Който **ВЯРВА**, че Исус е помазаният Спасител, Е **РОДЕН** от Бога (1 Йоан. 5:1). Но какво значи „да вярвам“? Да вярваш в Господа Исуса Христа, е повече от обикновеното вярване на историческите факти, отнасящи се за Него. Умственото приемане на написаното за Христа не е достатъчно. Вярата, която ни довежда до спасение, трябва да бъде „**СЪС СЪРЦЕ**“ – от цялото ни същество. Тази вяра включва в себе си и **ПОКАЯНИЕ**: „**ПОКАЯНИЕ** пред Бога и **ВЯРА** в Господа Исуса Христа“ (Деян. 17:30; 11:18).

ВЯРАТА, която спасява, следователно включва задължението за покаяние и приемане на Христа като личен Спасител и Господ и упо-

ваване САМО на Него за спасение.

Как мога да зная, че съм „новороден“?

На този въпрос всеки лично ще си отговори. Когато Бог ти ПРОСТИ ГРЕХОВЕТЕ, ТИ ЩЕ ЗНАЕШ. „Божият Дух заедно с нашия дух свидетелства, че сме Божии чада“ (Римл. 8:16). Исус казва: „Който слуша Моето учение, и ВЯРВА в Този, Който Ме е пратил, ИМА вечен живот, и няма да дойде на съд, но е ПРЕМИНАЛ от смъртта в живота“ (Йоан. 5:24). Ясно, нали? Повярвал си от сърце, покаял си се напълно, Бог ти е простил и Той ти е дал ясен отговор чрез Святото действие на Своя Дух в твоето сърце – тогава ТИ СИ спасен, ТИ СИ „новороден“, ТИ СИ „преминал от смърт в живот“. Бог ти свидетелства за това, греховете не ти тежат вече, нямаш страх от смъртта и пъкъла — РАДВАЙ СЕ и пребъдвай в новия живот! Ти си примирен с Бога!

Семейни качества

Когато се родим в човешкото семейство, ние проявяваме известни качества, които ни отли-

чават като човеци. Когато се родим в Божието семейство, чрез силата на пребъдващия в нас Свети Дух ние проявяваме също ДУХОВНИ СЕМЕЙНИ КАЧЕСТВА. Те не могат да бъдат имитирани, понеже произлизат от сърцето. Те са: „Любов, радост, мир, дълготърпение, благодат, милосърдие, вяност, кротост, себеобуздание“ (Гал. 5:22-23).

Последна дума

Не е важно какво обществено положение заемаш в обществото, какво мнение ти или други имат за теб, не важи дали си безбожен или набожен – ако ти не си НОВОРОДЕН, ти стоиш в ТВОИТЕ ГРЕХОВЕ и ще погинеш за цялата вечност (Мат. 7:21-28).

Въпросът от жизненоважно значение е НОВОРОДЕН ЛИ СИ?

Исус казва: „Истина, истина ти казвам, ако не се роди някой от Горе (изново, от Бога), не може да види (и не може да влезе) в Божието Царство (Йоана, 3 глава).

АЗ ВЯРВАМ – ТИ ВЯРВАШ ЛИ?

Аз вярвам в Книгата на Творението

Тя е написана по небесния свод с чудните букви на безбройните разновидни небесни тела и по земната шир с красиви растения и същества. Псалмопевецът в почуда възкликва:

„Небесата разказват славата Божия и просторът известява делото на ръцете Му.

Ден на ден казва слово; и нощ на нощ изявява знание. Без говорене, без думи, без да се чуе гласът им, тяхната вест е излязла по цялата земя, а думите им – до краищата на вселената.

В тях Той постави шатър за слънцето, което, излизащо като младоженец из стаята си, се радва като юнак да тича в попрището.

То излиза от единия край на небето и обикаля до другия му край; от топлината му нищо не се укрива“ (Псал. 19:1-6).

Цялото това разнообразие на закономерности, видове, родове, форми, красота и величие говори за Един Велик Творец.

И аз, човекът, творя, но моите творби, сравнени с творбите на Великия Творец, са толкова нищожни. Те винаги са бледо копие на вече съществуващото. Затова аз смирено се прекланям и вярвам в Него – Твореца на всичко — и Го наричам Бог.

Аз вярвам в Книгата на Откровението

„Законът Господен е съвършен, възвръща душата; изявлението Господне е вярно, дава мъдрост на простия; повеленията Господни са прави, веселят сърцето; заповедта Господна е светла, просвещава очите; страхът от Господа е чист, пребъдва до века; съдбите Господни са истинни и без изключение справедливи. Желателни са повече от злато, повече от изобилие чисто злато, и по-сладки от мед и от капките на медена пита. Слугата Ти още се предупреждава чрез тях; в опазването им има голяма награда“ (Пс. 19:7-11).

Аз размишлявам и пиша разсъжденията си в много книги – о, те нямат брой, но какво са моите мисли и разсъждения, сравнени с тези на Твореца? Те са като блещукането на звезда при сиянието на слънцето. Затова аз смирено се прекланям и вярвам в Нея – Книгата на Божието откровение, в Божието Слово – Библията.

Аз вярвам в Божията любов, изявена в Господа Исуса Христа

И когато чета тази книга на Божие знание, мъдрост и любов, благоговение, хваление, мълчание и вяра обземат ума и сърцето ми. В тях

На стр. 28

„Ето човека!“

Това са думите на Пилат, записани в Йоана 19:5, които отекват през вековете от времето, когато Господ Исус е стоял пред него. Възгласът Ессе Номо („Ето човека!“) е привлякъл вниманието на тълпата към човека, бит и осмиван от войниците. Пилат не е имал ни най-малко съмнение, че този човек е истинско човешко същество, което кърви и страда като всеки друг и което би умряло, както всички хора умират. Така Пилат е направил своя избор.

Неговата истинска човешка природа

Въпреки че е имало особености, които са различавали Господ Исус от всичко останало, и въпреки че Неговата последвала смърт е настъпила някак си необичайно бързо, не е имало реална причина управителят на областта да промени своето мнение. Защото там, невидим за всички, е присъствал и този, който отрича, че Исус Христос дойде в плът: „а никой дух, който не изповядва Спасителя, не е от Бога; и това е духът на Антихриста, за когото сте чули, че иде, и сега е вече в света“ (1 Йоан 4:3).

За някои, които са отричали човешката природа на Господ Исус, това е бил опит, според тях, да защитят Неговата абсолютна безгрешност. Тъй като те са вярвали, че „плътта“ е унаследено зло, са смятали, че Господ Исус не може да е истински „участник от плът и кръв“ (Евр. 2:14). Истина е, че Писанията често използват думата „плът“; за да изтъкнат разликата ѝ от „духа“; и я заклеят като погрешна. И все пак Писанията обясняват, че докато Господ Исус, който е Словото, „стана плът и пребиваваше между нас; и видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отца, пълно с благодат и истина“ (Йоан 1:14). Бог е изпратил „Сина Си в плът, подобна на греховната плът“ (Евр. 8:3). Той е притежавал истинска човешка природа, но в същото време е бил безгрешен, което е уникално.

Може да се проследи специалната мисия, отредена на Господ Исус, от Неговото зачатие. Евангелското описание е недвусмислено: Мария е била девица (Лука 1:27, 34; Мат. 1:18, 25). Детето, което тя е носела, е било заченато като следствие на това, което ѝ е казал ангелът: „Светият Дух ще дойде върху ти и силата на Всевишния ще те осени“ (Лука 1:35). Обаче описанието, което следва, предизвиква известно недоумение, че докато зачатие е свръхестествено, то развитието на бременността и раждането не са по-различни

за Мария от бременността на която и да е друга жена. Това тя ще изпита отново с децата, чийто баща е Йосиф и чието зачеване е било напълно естествено. Това, че Господ Исус е бил наистина човек, е потвърдено и от пророческите думи, че Той ще дойде от потомството (семето) на жена (Битие 3:15). Нещо повече, Той е истинският „потомък на Авраам“ (Гал. 3:16) и Неговото родословие започва от Авраама и преминава през децата на Яков „защото е известно, че нашият Господ произлезе от Юдовото племе“ (Евр. 7:14).

Неговата Божественост

Раждането на детето е било нормално, но различно, тъй като Писанията дават ясно да се разбере, че детето е „Бог, Който се яви в плът“. Оттук следва, че това напълно човешко дете е притежавало две естества – човешко и божествено. Но тези две естества са обединени в една личност. Той не е имал две отделни личности. Той е бил и Той е един Господ Исус Христос. Като човек Той е живял на земята, знаейки какво означава да имаш човешко тяло; глад, жажда, умора – това са само някои от трудностите, които Той е състрадал с нас (виж например Йоан 4:6). Той е растял, Той е спял, Той е страдал и накрая е умрял. Имайки тяло от плът и кръв, Той е издъхнал на Голгота и от раната Му са потекли кръв и вода като свидетелство, че диханието, което поддържа живота на тялото, вече го няма.

В същото време като Бог Той е имал съвършено познание за помислите на тези, които са Го обкръжавали. Той е усещал човек, който се е намирал на разстояние от Него, защото Той не е бил ограничен от физическите разстояния (Йоан 1:48). Той е бил способен да извърши удивителни и могъщи дела като знак за тези, които са имали очи да видят, че Той е Син на Бога (Йоан 20:30, 31). Това, че Той е една личност с две природи, го твърдят и Писанията. Тази истина е потвърдена и в евангелията с множество доказателства.

Неговата безгрешност

В някои среди все още се води полемика дали Господ би могъл да съгрееши. Въпросът не е дали е извършил грях. Съществува широко разпространено мнение, че Той не е съгреешил, и Писанията ясно говорят за това. Не само е истина, че Той не е извършил грях (1 Петр. 2:22), но „в Него нямаше грях“. „И знаете, че Той се яви да вземе нашите грехове; и грях няма в него“ (1 Йоан 3:5). Тази по-късно написана забележка сама по себе си свидетелства за отсъствието на грях в Неговата природа. Но въпреки това би ли могъл Той да съгрееши? Аз ще дам един много прост и логичен

отговор на този въпрос. Ако Той е една личност, а не две, и тази една личност е едновременно Бог и човек, тогава, тъй като Бог не може да съгреша, остава, че и Господ Исус не може да съгреша. „Бог не може да лъже“, пише Павел на Тита (1:2). Тогава Господ Исус не само че не е лъгал, но Той не би могъл да лъже. Очевидното заключение е, че Той не е извършил грях и Той не би могъл да съгреша.

Било ли е тогава изкушението на Христос реално, ако Той не е могъл да съгреша? Първо, това е ясна демонстрация на Неговата безгрешност. Няма съмнение в това, че Той е можел да стане жертва без морални недостатъци и е бил свят още от Своето рождение до смъртта си на Голгота. Изкушенията, предлагани Му от Сатана, са били напълно реални, но Той не е бил привличан от тях. Той не се е борел с желанието да превръща камъка в хляб, да се въздържа да не скочи от храма или да извърща поглед от световните царства, които са Му били предлагани. Той не е бил като Ахан, чието сърце е ламтяло, но е трябвало да се въздържа да не взема. Не е имало грях в Неговата природа, който да отговори на провокиращата сила на злите желания. Но това не означава, че Той не е чувствал нищо, когато грехът се е представял пред Него. За Господа това е било отвращение, а не привличане към греха.

В Гетсимания Той е бил „в агония“ (Лука 22:44). Мъката, която е изпитвал, не би могла да е свързана с физическото страдание, което Му е предстояло да изтърпи, колкото и ужасяващо да е било то. Мъченическата смърт на Стефан, както е описана в Деяния на апостолите, глава 7, показва, че физическите страдания нямат смазваща сила за тези, които се намират в Бога. Със сигурност Господното отвращение, че трябва да понесе да бъде „принос за грях“, е било причината за Неговата душевна агония в Гетсиманската градина. Това, че е трябвало да стане грях и да понесе наказанието за греха, може да обясни отчасти дълбочината на Неговата мъка.

Той обезслави Себе Си

Един от аргументите, че Господ Исус е можел да съгреша, идва от тълкуването на фразата: „но обезслави Себе Си, като прие рабски образ и стана подобен на хората“ (Фил. 2:7). Изтъква се тезата, че Божествеността на Господ Исус не е била пълна, когато е бил тук. По този начин някои се опитват да си обяснят смисъла на израза „обезслави Себе Си“. Така се стига до познатото като „теория на празнотата“ (гр. *kenosis*) схващане, което се доближава до идеята, че Той е бил напълно човек и тъй като са липсвали атрибутите Му на Божественост, Той не е бил напълно Бог. Но Писанията недвусмислено потвърждават,

че „в Него обитава телесно всичката пълнота на Божеството“ (Кол. 2:9).

Тази теория още твърди, че Той е възобновил Своята Божественост при Своето възкресение или възнесение, но това лесно може да бъде опровергано. Божествеността не би могла да се разделя на отделни части, докато е била в Неговата човешка природа. Затова смисълът на думите „се обезслави“ трябва да се търси в това, „че богат като бе, стана сиромаш за вас, за да се обогатите вие с Неговата сиромашия“ (2 Кор. 8:9). Не се ли отнася това до живота на „Човешкият Син, който нямаше къде глава да подслони“ (Мат. 8:20)? Бедността, за която се говори, не означава изоставяне в какъвто и да е аспект на Неговата Божественост.

И в смъртта Си Той остава една личност. Когато човек умира, това никога не означава, че се слага край на неговото съществуване. По-скоро в тялото се прекратява жизненият цикъл, но духът продължава във вечността, било за добро или за лошо. За Господ Исус това означава „Рай“. На това място е и един от двамата разпнати разбойници. За другия не можем да кажем същото, но с ужас си представяме как е „отворил очи в пъкъл“.

Възкресението на Човешкия Син

Продължил ли е да бъде човек Господ Исус Христос, когато е възкръснал от мъртвите? Отговорът със сигурност трябва да бъде „Да“. Той внимателно е обяснил на Своите ученици, че макар и освободен от физическите ограничения, които ние изпитваме, Той е същият Исус, чиято компания те са споделяли през трите години на Неговото служение, и продължава да бъде „меса и кости“ (Лука 24:39–43). Когато Йоан вижда Исуса Христа в слава, описан като „лъвът, който е от Юдовото племе“, той е видял Един, когото Йоан Кръстител оповестява като „Агнеца Божи“ – страшен в Своето величие, но в същото време толкова близък (Откр. 5:5, 6).

Това, че Господ Исус е бил човешко същество, е много важно. За да може да отиде вместо нас на кръста на Голгота, Той е трябвало да има човешки облик. Било е от съществено значение да стане Първосвещеник, от Когото ние се нуждаем, за да ни представя в нашата немощ пред Отца. Той е верен и съчувстващ, така както го описва и авторът на Посланието към евреите: „Защото нямаме такъв първосвещеник, Който да не може да състрадава с нас в нашите немощи, а имаме Един, Който е бил във всичко изкушен като нас, но пак без грях“ (Евр. 4:15).

Така че Божието Слово известява на цялата вселена – Той е човекът.

*Статията се публикува с позволението на
Believer's magazine.*

Спасен чрез
чудна
благодат

ИСТОРИЯТА НА
ДЖОН НЮТОН

Брус Скот

Когато Джон Нютон
написа думите на може
би най-известния химн в наши
дни – „Чудна благодат“ (Amazing Grace), той е вече един
от утвърдените братя в едно събрание в Олней, Англия. Нютон обича
селския живот, има любяща съпруга, добро обкръжение и се радва на увеличаващия

се брой търсещи Бога. Всичко вървяло добре. Но 25 години по-рано животът на Джон Нютон бил изпълнен с грехове и пороци.

Нютон е роден в Лондон на 24 юли 1725 г. Неговият баща, капитан на търговски кораб, обичал Джон, но бил надменен и твърде строг към него. От друга страна, майка му била внимателна и грижовна, отдавала голямо значение на възпитанието и го учела на Писанието заедно с химните. За жалост майката на Джон умира две седмици преди неговия седемнайсети рожден ден, а баща му се жени повторно скоро след това.

Когато на новото семейство им се ражда син, цялото внимание се насочва към него, докато Джон остава като че ли незабелязан. Той започва да скита с приятели, които го въвеждат в престъпния

начин на живот. На 11-годишна възраст той извършва първото от петте си пътувания по море заедно със своя баща, научавайки се с лекота да ругае и да кълне от най-добрите в тази област моряци.

Все пак през следващите пет години Джон от време на време се замисля сериозно за състоянието на своята душа. Веднъж той закъснява да се качи на един военен кораб, за който по-късно научава, че се е обърнал и негов приятел с неколцина други са се удавили.

По това време Нютон изживява кошмара от един сън, в който той захвърля пръстен, представляващ всичките Божии милости, които Той е показал към него. Тези преживявания много силно въздействат на съвестта на Нютон, подтиквайки го да погледне по-сериозно на духовните неща. След няколко дни обаче той бързо забравя отрезвилите го събития и падението му продължава стремително надолу, към порочността. Нютон споделя: „Аз често виждах нуждата от вяра в Бога като начин да избягам от ада; но аз обичах греха и нямах никакво желание да го оставя“ (Richard Cecil, The works of the Rev. John Newton).

На 19 години Нютон е принуден да постъпи като курсант в морския флот. По-късно дезертира, но е хванат, окован във вериги, публично разсъблечен на борда на кораба, бичуван и разжалван. След случилото се Нютон изпада в тежка депресия и отчаяние, искайки понякога да се хвърли зад борда и така да сложи край на живота си; дори обмисля план за убийството на капитана, който го е унижил пред всички. Но положението му бързо се променя, когато неговият капитан решава да го замени с моряци от кораб, готвещ се да отплава за Северна Африка за набиране на роби.

ДНИ НА ТЪРГОВИЯ С РОБИ

Търговията с роби е била твърде доходоносен бизнес в средата на 1700 година. На английски кораби в Новия свят са докарани повече от 100 000 роби. Уилям Файпс пише: „Средното ниво на смъртност сред робите при прекосяване на разстоянието от Африка до някой пристанищен град от Карибите или Северна Америка на английските кораби през XVIII век е било приблизително 15%“. През това време около 15 000 африканци са намерили смъртта си като роби на английските кораби.

В това ново обкръжение Нютон не прави нищо, с което да спечели благоразположението на новите си началници. Той съчинява малка песничка, осмиваща капитана на кораба, и научава останалите на нея. След шест месеца печалбарство в търговията с роби Нютон

придобива правото да остане в Африка, на Гвинейското крайбрежие, където работи за английски търговец на роби, който има африканска любовница. Тя не харесва Нютон. Така че, когато Нютон се заразява от малария, тя се отнася към него твърде безсърдечно, като го оставя почти умрял от глад.

По-късно Нютон несправедливо е обвинен, че е обрал някакъв англичанин. След това обвинение го оковават във вериги на палубата на кораба, собственост на англичанина. Дневните му дажби били нищожни. В действителност, по иронично стечение на обстоятелствата, той се превръща в роб и е третиран като такъв от същите хора, на които преди това е помагал.

Това изтезание продължава около година, когато Нютон успява да убеди своя господар да го прехвърли на друг търговец на роби. Новият му господар се отнесъл към него доста по-добре, като го поставил да надзирава клетките, в които се намирали робите.

Въпреки наблюдателния поглед на неговия предишен господар, Нютон успява да напише няколко думи на своя баща, с молба да дойде и да го освободи. Един ден търговски кораб с името Greyhound („Хрътка“) се появява на хоризонта. Той бил изпратен по заръка на неговия баща. Първоначално Нютон се колебае дали да изостави своя нов доходоносен бизнес, но накрая се съгласява да се върне в Англия след 15 месеца пленничество в Африка.

В своето дълго пътуване обратно до Англия Нютон доказва по един безспорен начин, че е най-нечестивият и покварен пасажер на кораба. Една нощ бил толкова пиян, че когато вятърът отнесъл шапката му зад борда, той щял да се хвърли след нея, ако моряците на палубата не му попречили да приключи така безславно своя живот.

По-късно по време на пътуването Нютон разлистил една от малкото книги, намиращи се на борда на кораба – „Да подражаваме на Христа“, написана от Томас Кемпис. Нютон погледнал на нея като на чиста фантазмагория, но се запитал какво ли би се случило с него, ако всичко това е истина. Отговорът на въпроса силно го уплашил и той затворил книгата.

В ПЛЕН НА БУРЯТА

През нощта на 21 март 1748 г. свирепа буря застига кораба и почти го потопява. Хора, животни и провизии са отнесени зад борда. Нютон се моли за първи път от години насам. Той се страхува, че ще умре, и ако християнската вяра е истина, то той със сигурност не ще бъде простен. Пред очите му преминава всичко, което е вършил през изминалите няколко

години, включително и подигравателното му отношение към евангелието, и всичко това го смутило.

След четири дни бурята утихва. По Божия милост пчелният восък, който се намирал на кораба, помогнал той да се задържи над водата. Нютон отдава това избавление на Бога. Той започва да чете Новия завет с по-голям интерес. Когато стига до Лука 15, той забелязва, че има забележително съвпадение между неговия живот и описания в притчата за блудния син.

Корабът се носил от морските течения близо месец. Останалите след бурята провизии вече привършвали. Капитанът обвинил Нютон, че случилите се неприятности са в резултат на неговото богохулно поведение, и обмислял дали да не изхвърли Нютон зад борда, както Йон. Повреденият кораб най-накрая намерил верния път към Северна Ирландия, и то точно навреме преди появата на следващия силен вятър. Това за Нютон било потвърждение, че Бог е чул неговата молитва.

Преди да достигне брега, Нютон се заклева никога повече да не ругае и да не богохулства. Той дори започва отново да ходи на църква. Но това, разбира се, не го прави християнин. По-късно той споделя: „Аз смятах, че това е началото на моето завръщане при Бога, или по-скоро Неговото завръщане при мен; но аз не можех да видя себе си вярващ (в пълния смисъл на думата), докато не дойде онзи значим момент в моя живот“.

СПАСЕН ЧРЕЗ ВЯРА

През 1749 г. Нютон плава като първи помощник капитан на друг търговски кораб, търгуващ с роби. По това време Нютон вече е забравил своята тържествена клетва и се завръща обратно към своя стар грешен живот. Докато подбира роби по западното крайбрежие на Африка, Нютон е повален отново от малария, което става причина още веднъж да се замисли за своя живот. В светлината на милостите, които Бог е показал към него, той чувства силно изобличение за последните си постъпки. В полусъзнание, Нютон се измъква от леглото си и с мъка се завлича до отдалечен край на острова. Там, осъзнаващ своето безсилие да взема самоуверени решения, „той се предава изцяло в ръцете на Господа“, пише Ричард Сесил, „и да постъпи Господ с него така, както Той би желал. В този момент изглежда, че е настъпил онзи поврат в сърцето на грешника, в който той разбира своята абсолютна безполезност и погинало поради силата на греха, и тогава идва покаянието и вярата в Разпнатия Спасител“. Божията чудна благодат изпълва сърцето на

Джон Нютон в момента, в който той с вяра се предава в Господните ръце.

От този момент нататък животът на Джон Нютон постепенно се променя. Както се случва с повечето вярващи, Нютон в началото не вижда всички онези сфери от своя живот, които е нужно с помощта на Божията благодат да промени. Именно поради тази причина той пет години търси увереност в спасението. Накрая получава в споделянето си с друг християнин насърчение, за да може да каже: „Аз започнах да разбирам..., че съм спасен не чрез мои сили и правда, но чрез Божия сила и Божие обещание, чрез вяра в неизменимия Спасител“.

Най-ярката промяна в живота на Нютон е неговото отношение към търговията с роби. Той вижда, че търговията с роби е морално престъпление, и е погнусен от своето участие в това. „Навикът, примерът и търговският интерес бяха заслепили очите ми“, казва той.

След като Нютон бива изобличен от Светия Дух, той десетилетия неуморно се труди, за да бъде забранена търговията с роби. Той наставлява един млад християнин – Уилям Уйлбърфорс, работещ в Британския парламент. Уйлбърфорс става най-забележителният и ефективен борец за премахване на робството, и в частност – на търговията с роби. Няколко месеца преди смъртта на Нютон, на 21 декември 1807 г., Британският парламент отменя с акт търговията с роби, което напълно удовлетворява Нютон.

БЛАГОУХАНИЕТО НА БЛАГОДАТТА

Преди да изпита Божията спасителна благодат, Джон Нютон не е имал угризения да развява знамето на богохулството, да се подиграва с Библията, да се надсмива над благочестието и да участва в унижителни и подли сделки, като купува и продава човешки същества в робство.

След обръщението си Джон Нютон се променя напълно и 23 години той служи на своя Спасител, като в своето благовестие винаги обръща особено внимание на Божията благодат. Той написва и публикува стотици химни, включително и „Колко сладко звучи името Исус“ (твърде контрастиращо с предишния му богохулен начин на живот), и проявява изключително гостоприемство в своя дом.

Как бихме могли да си обясним подобна огромна промяна в един човешки живот? Вече стар и немощен, Нютон обяснява това една седмица преди да умре: „Моята памет е вече толкова зле, но аз помня две неща: че аз бях голям грешник и че Христос е велик Спасител“.

*Статията се публикува с позволението на
Israel My Glory.*

Възстановяване на стената

(Неемия 3:9–32)

В първата статия ние се спряхме на две от работещите групи:

а. Свещеници

б. Управляващи

Сега ще продължим с тези, които са притежавали някакви специфични умения и са имали занаят:

в. Занаятчи

„До тях поправяше Озиил, Арахиевият син, един от златарите. До него поправяше Анания, един от аптекарите; и те укрепиха Ерусалим до широката стена“ (Неемия 3:8; Виж също стих 31). Както свещениците, така и златарите са можели да измислят някаква уважителна причина и да потърсят извинение за себе си, за да не отидат да работят на стената. Все пак техният занаят е свързан с прецизна и деликатна работа, докато полагането на тухли и камъни е тежка и груба задача, която е трябвало да изпълняват. Същото може да се каже и за аптекарите. Днес понякога ги наричаме фармацевти. Пример за тяхната фина работа четем в Изход: „Вземи си изрядни аромати... и да ги направиш миро за свето помазване, мас, приготвена според изкуството на мироварец (аптекар)“ (Изход 30:22-25). По-нататък в същата глава се говори отново за „изкуството на мироварец (аптекар)“ (Изход 30:34–38).

Така че сред хората, които са били натоварени с тази тежка задача, е имало свещеници, златари и аптекари, но те не са се страхували, че ще си изцапат ръцете!

г. Търговци

„А между нагорнището, при ъгъла и овчата порта, поправяха златарите и търговците“ (стих 32). Както златарите и аптекарите, така и търговците доброволно са загърбили своите

бизнес интереси, за да помогнат в изграждането на стената. Ще бъде твърде погрешно, ако от това направим заключението, че всички ние трябва да напуснем работните си места, за да се посветим на Господната работа. Разбира се, в определени ситуации Господ призовава някои вярващи да направят тази крачка за по-дълъг или по-кратък период от време. От друга страна, Той изисква от нас да поставяме Божиите неща на първо място в нашия живот. Бизнесът и кариерата могат напълно да ангажират със своите амбиции телата, умовете и душите ни, ако, разбира се, им позволим. Това не означава, че в работата си трябва да бъдем по-малко усърдни, по-малко старателни и прилежни при изпълнението на нашите задачи. Но трябва да помним думите: „Никой, служещ като войник, не се вплита в житейски работи, за да угоди на този, който го е записал за войник“ (2 Тим. 2:4). Животът предлага много поприща, където човек лесно може да се заплете и като от тресавище трудно да излезе. Но има разлика между това да бъдеш въвлечен в житейски работи и да бъдеш вплетен от тях. За съжаление един добре познат химн обяснява състоянието на някои християни:

„Място за удоволствие, място за бизнес;
но за Христос разпнатия

има ли място някъде в сърцето,
за което Той умря?“

д. Работещите жени

„И до тях поправяше, заедно с дъщерите си, Селум, Алоисовият син, началник на половината от Ерусалимския окръг“ (стих 12). Да сравним този стих с думите, написани от апостол Павел към Филипяните: „Да! и тебе умолявам, искрени ми сътруднико, помагай на тия жени, защото се трудеха в делото на благовестието заедно с мене“ (Фил. 4:3). Подобни думи намираме и в Посланието към римляните: „Поздравете Трифена и Трифоса, които работят в Господа. Поздравете любезната Персида, която е работила много в Господа“ (Римл. 16:12). Фива също е описана като „служителка на църквата в Кенхрея“ (Римл. 16:1). Докато Писанията тотално отхвърлят идеята за уеднаквяване на задълженията при мъжете и жените, те в същото време показват съвсем ясно, че служението на сестрите е от извънредно голямо значение. Никога не трябва да слагаме забрани пред сестрите или братята освен тези, които се налагат от Божието Слово.

В Новия завет апостол Павел си служи с аналогии с човешкото тяло, за да обясни разнообразието и хармонията, които царят в едно християнско събрание. Всяка част е необходима, въпреки че се различават по форма и по функция, защото „окото не може да рече на ръката: Не ми трябваш; или пък главата на нозете: не сте ми потребни“ (1 Кор. 12:21). В книгата Неемия, глава 3, наблюдаваме разнообразие от различни човеци, впрегнати в едно дело, но в същото време не можем да не се възхитим на единството, царящо между тях. И трябва да направим всичко възможно този пример за сътрудничество между толкова различни човеци да заработи и да бъде последван от всяко самостоятелно събрание.

3. Одобрение

Неемия е наблюдавал много внимателно работата на всеки. Той е знаел техните имена, къде работят и каква точно работа извършват. Те не са били просто някакви хора със социален осигурителен номер, записани и картотекирани в компютър. Забележете как неговият поглед отчита и наблюдава всеки детайл от работата на всеки един и неговото безмълвно одобрение. „А Мелхия, Харимовият син, и Асув, Фаат-Моавовият син, поправяха друга част и кулата

на пещите“ (стих 11). „До него, Есер, Исусовият син, началник на Масфа, поправяше друга част, срещу нагорнището към оръжейницата при ъгъла на стената. След него Варух, Заваевият син, поправяше ревностно друга част, от ъгъла до вратата на къщата на първосвещеник Елиасива“ (стихове 19–20; виж също стихове 24, 27, 30). Ние можем да очакваме Неемия да похвали Анун и жителите на Заноя, които са поправили хиляда лакти от стената (стих 13). Но точно до тях работи Малхия, който, както изглежда, поправя сам „портата на бунището“ (стих 14). Неемия е одобрявал също и искрените усилия на Малхия, но той не е позволявал постиженията на един да му попречат да забележи усилията на другите.

Неемия е забелязвал как е извършена работата и я е одобрявал. „След него Варух, Заваевият син, поправяше ревностно друга част, от ъгъла до вратата на къщата на първосвещеник Елиасива“ (стих 20). Наистина би било много добре да имаш такова свидетелство! Не трябва да забравяме, че „няма създание, което да не е явно пред Бога; но всичко е голо и разкрито пред очите на Този, на Когото има да отговаряме“ (Евр. 4:13). Така че, когато дойде Господ Исус, Той „ще извади на видело скритото в тъмнината и ще изяви намеренията на сърцата; и тогава всеки ще получи подобаващата нему похвала от Бога“ (1 Кор. 4:5).

4. Работа, която е завършена

Беше отбелязано, че глаголното време на „построй“ и „поправи“ е минало свършено, което означава, че всеки от работниците е завършил задачата, която му е възложена. Всеки е знаел какво се очаква от него. Всеки е работел на своето място и всеки е завършил работата, за която е поел ангажимент. От следващите глави става ясно, че работата е била далеч по-сериозна и по-трудна – „отвън борби“ (глава 4), „отвътре страдове“ (глава 5). Но „стената се завърши на двадесет и петия ден от месец Елул, за петдесет и два дни“ (Неемия 6:15).

Векове по-късно апостол Павел е принуден да изпрати на Архипа думите: Внимавай на службата, която си приел от Господа, да я изпълниш (Кол. 4:17). Неемановите работници са завършили делото без да имат нужда някой да ги убеждава. Ние също трябва да имаме такава твърдост и решителност.

(Следващата статия продължава със значимостта на портите.)

Статията се публикува с позволение на
Precious seed.

ОТНОШЕНИЯТА КЪМ ПРОРОЧЕСТВАТА

...мъдрите, простите, подигравчиите и глупците

Доналд Камерън

Бог с Неговата съвършена мъдрост е решил да ни разкрие по много начини в писаното Слово огромно съкровище от пророчества. Много от тях са се сбъднали; а още много тепърва ще се изпълняват.

Началната глава на Притчи ни показва четири различни типа хора: мъдрите (ст. 5), простите (ст. 22), подигравчиите (ст. 22) и на последно място – глупците (ст. 22). Трите последни типа са сякаш без оправдание, тъй като мъдростта е достъпна за всички. Това е Божията мъдрост, за която е казано: „Страх от Господа е начало на мъдростта; и познаването на Светия е разум“ (Пр. 9:10). Очевидно разделянето на хората на класове се определя не само от отношението им към пророчествата; не е трудно обаче да се види, че до голяма степен то е отговорно за тяхната класификация. Нека да направим един кратък обзор.

Основна мишена за подигравчиите на нашето време е Божието обещание за пришествието на Христа. „Преди всичко знайте това, че в последните дни ще дойдат подиграватели, които с подигравките си ще ходят по своите страсти и ще казват: Къде е обещаното Му пришествие? Защото, откак са се поминали бащите ни, всичко си стои така, както от началото на създанието. Защото те своеволно не признават това...“ (2Петр. 3:3). Да се присмиваш на която и да било истина от Библията, е обида и непокорство към Бога.

Думата, използвана от Соломон в Притчи за „глупак“, придава чувство на самоувереност и по такъв начин разкрива опит да се живее без Божиите насоки. Умишленото пренебрегване на факти е характеристика на глупците. Ние като вярващи обаче нямаме право да наричаме никого глупец: „...всеки, който се гневи на брата си [без причина], излага се на съд; и който рече на брата си Рака, излага се на Синедриона; а който му рече: бунтовни безумец, излага се на огнения пъкъл“ (Мат. 5:22). Бог е запазил това право за Себе Си: „Бог му рече: Глупец! тая нощ ще ти изискат душата; а това, което си приготвил, чие ще бъде?“ (Лука 12:20), а ние трябва да приемем Божията преценка. Въпреки това думата, която Исус употребява за „глупец“ в Матей 5, стих 22, е по-силна от използваната в Притчи.

Никъде освен в Притчи не става по-ясно,

че мъдрият и интелигентният не са едно и също нещо. Някой може да е много интелигентен, но в същото време да е глупец или присмехульник в Божиите очи. Посланието към коринтяните, глава 1, стихове 18–25, ни напомня факта, че мъдростта на този свят е глупост пред Бога. Един новоповярвал в Христа може да притежава повече мъдрост от най-умния интелектуалец.

Ние приемаме, че пророческите писания на Библията в тяхното най-очевидно и просто значение са много по-мъдри, отколкото теченията в гръцката философия, опитващи се да обяснят скритото значение на дълбоките мистерии. Кой беше мъдрият в Божиите очи преди 2000 години? Старият Симеон и Анна, чакащи изпълнение на Божието Слово, или първосвещениците и книжниците, към които се обърна Ирод, когато мъдреците дойдоха при него? Религиозните лидери можаха да посочат на Ирод само стиховете, посочващи Месия, но не хвърлиха никаква светлина върху тях.

Разбира се, има пророчества, които ще останат скрити до определеното време за тяхното изпълнение. А тези, които изучават внимателно Божието Слово с водителството на Светия Дух, се отнасят към пророчествата с уважение и внимание, изразявайки това, което Бог им разкрива. Твърдението „никой от нечестивите не ще разбере; но разумните ще разберат“ (Дан. 12:10) ни напомня, че за Божиите откровения се изисква духовно възприятие и пълното разкриване на Божиите тайни не се подчинява на наши планове и намерения.

„Простият“, когото откриваме в Притчи, не е личност с качества като непринуденост и откровеност, а е такъв, който „пренебрегва“ и „презира“ мъдростта. Стремещт към мъдростта изисква старание. Ние трябва да я търсим като сребро, да се стремим към нея като към скрито съкровище (Пр. 2:4). „Тогава ще разберем страха от Господа и ще намерим познанието за Бога“ (Пр. 2:5, 9). Изучаването на библейските пророчества ни помага да разберем защо Бог все пак трябва да съди света с правда, кога ще бъде това и как Бог ще го приведе в действие. В свят на непокорство, който не знае накъде отива, е глупаво християните да не са запознати с подобни актуални и съдбовни въпроси.

Съществуват много причини разумните да бъдат запознати с основните истини, разкрити

в библейските пророчества. Ние сме поощрявани и понякога дори подтиквани да вземем под внимание пророчествата и това е Божията воля за тези, които Му принадлежат. Докато беше на земята, Господ Исус неведнъж потвърждаваше това. Той каза на Своите ученици: „Не ви наричам вече слуги, защото слугата не знае що върши Господарят му; а вас наричам приятели, защото ви явявам всичко що съм чул от Отца Си“ (Йоан 15:15). Защо тогава толкова много хора отблъскват Божията благосклонност? Става ясно, че приятелството, за което говори Господ Исус, е състояние на близост на човешката душа до Бога. Но може ли някой да се доближи до Бога и да остане жив? Господ каза на Мойсей: „Не можеш видя лицето Ми; защото човек не може да Ме види и да остане жив“ (Изход:33:20). Тогава бихме попитали: за какво приятелство говори Господ Исус, след като дори не бихме могли да погледнем лицето Му? И тук като отговор идва възклицанието на апостола: „Окаян аз човек! кой ще ме избави от тялото на тая смърт? Благодарение Богу! има избавление чрез Исуса Христа, нашия Господ“! Така че само този, който е облечен в правдата Исус-Христовата, може да остане в Божието присъствие и Бог да го направи участник в Своите дела и да му изяви Своите намерения. За да разбираме пророчествата, първото нещо е да притежаваме Христа в сърцата си, сиреч да бъдем новородени, защото „в Христа [са скрити] всичките съкровища на премъдростта и на знанието“ (Кол. 2:3). Пророчествата са предназначени да предупреждават и да насърчават; да подготвят духовно и да водят към свят живот, както и да дадат утеха на сърцето на тези, които могат да кажат като апостол Павел: „Съразпнах се с Христа и сега вече не аз живея, но Христос живее в мене; а животът, който сега живея в тялото, живея го с вярата, която е в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мене“ (Гал. 2:20).

Съществува и друга причина обаче, поради която се нуждаем от пророческата истина, която причина рядко се споменава, но при все това е от най-голямо значение. За някои християни важи аксиомата, че колкото е по-належаща нуждата да се знае истината за дадено пророчество, толкова повече те не му обръщат внимание. До това състояние се стига, когато няма пребъждане и общение в Христа, не четем Божието Слово и не размишляваме върху Него. За да не бъде това характеристика и за нашия духовен живот, първо трябва

1. Да прогоним безполезното невежество

Всеки вярващ трябва да разбира връзката между дух, душа и тяло по отношение на вечността. Това са трите елемента на човешката

същност. Трябва да сме наясно, че тези, които са помирили с Бога, и тези, които са във вражда с Него, имат различни състояния на тези три елемента. Понякога е доста позорно, когато различни сектантски мисионери се оказват доста по-запознати теоретично с този въпрос от истинските библейски християни (новородените християни – чрез покаяние и вяра в Господа Исуса Христа). Такива пророчески пасажки като 1Кор., глава 15, и 1Сол., глава 4, могат да ни разкрият толкова много, но само при условие че ги изучаваме внимателно, и то с помощта на Светия Дух, който е „Духът на истината, Който ни упътва на всяка истина; и ни известява за идните неща“ (Йоан 14:21).

Някои се страхуват, че ако покажат интерес към някое пророческо слово, другите ще ги сметнат за ексцентрични. Дори и така да е, какво означава ексцентричен, освен да си вън от центъра? Но да си вън от центъра заради Христа не е срамно, а е нещо превъзходно: „А още всичко считам като загуба заради това превъзходно нещо – познаването на моя Господ Христос Исус, за Когото изгубих всичко и считам всичко за измет, само Христа да придобия“ (Фил. 3:8).

2. Да разглеждаме заобикалящите ни обстоятелства откъм истинската им светлина – библейска перспектива

Днес голям брой от хората са загрижени за запазване на живота на нашата планета. Всеки ден вестници и списания изпълват страниците си със страхове, обезпокояващи прогнози и безпомощни инициативи. Научните изследвания излизат с противоречиви изводи и решения, пораждащи разгорещени спорове по финансовата и социалната цена на оздравителните програми. Показват ни снимкови доказателства, засипват ни със страховити статистики.

Различните течения в християнските среди подхождат по различен начин в опитите си за справяне с проблемите на заобикалящата среда.

а. Някои християни изпитват страх за бъдещето на света заедно с всички хора на планетата и вземат дейно участие в така наречените „зелени“ инициативи, приемайки, че това е една подходяща форма на действие.

б. Други християни нямат никаква идея какво е изявил Бог чрез пророчествата за последните времена, но това не им пречи да са на мнение, че в крайна сметка всичко ще завърши благополучно, и то по най-добрия начин! Те поддържат възможно най-мъглявата представа за последните времена, изявени в пророчествата, като по-скоро имат „сляпа“ вяра в тях, отколкото да

имат „жива“ вяра.

в. Трета група християни разбират, че в пророчествата за последните времена се говори за предстоящ съд, който ще се открие на целия свят. Това е ясно изразено в последната книга на Библията – Откровение, както и в някои пророчески Писания от Стария завет. Те знаят, че това е съдба за целия свят, която е под Божия контрол, и вярват, че църквата ще бъде грабната, преди да се достигне връхната точка в изпълнението на обещаните бедствия.

Разбира се, повечето християни и от трите групи разбират, че Бог ни е поверил определени отговорности на тази земя. От една страна, ние на всяка цена трябва да се предпазим да не лепим етикети „глупав“ и „прост“ на тези, които не са съгласни с нашите пророчески убеждения, от друга страна, трябва да искаме за нас повече благодат от Бога, за да можем да разясняваме на другите християни не това, което ние мислим, че е вярно, а това, което действително Бог е заложил в своя план. Има християни, които говорят с благодат, но има и такива, които говорят от свое име и благодарение на многото прочетена литература. Но и слушателите се различават: има такива, които слушат с благодат, и такива, които слушат, за да спорят. Така че не може да се напише някаква рецепта, която, като изпълним, да стане точно това, което ние си представяме. Нашият поглед трябва да бъде отправен единствено към Христа, да пребъдваме в познание за Него, да сме ревностни за Него, да сме с искрени и чисти сърца и тогава Бог ще благоволит да ни преведе към все по-голямото познание на Своите намерения. И не само това: Той ще използва нашата вяра, за да послужим и на други вярващи, които също така търсят ревностно общение с Господа. Ако има благодат на говорене, то да има и благодат на слушане, следвайки призива на апостола: „...направете радостта ми пълна, като мислите все едно, като имате еднаква любов и бъдете единомислени и единомислени“ (Фил. 2:2).

Често пъти обаче, особено когато става въпрос за пророчествата за последните времена, между вярващите възникват различия, които по-късно стават повод за разцепления. Аз мисля, че в този случай повече надделява човешкото достойнство, гордостта и непримиримостта, които не служат на Божията воля. Разделение може да има, ако съществуват различия по отношение на доктринални въпроси, като например покаяние, новородение, закона Божий и т. н. Но що се отнася до пророчествата на последните дни, по-добре да предстоим със смирение пред Бога, да търсим Неговата благодат и това, което не знаем, Той ще ни открие на Своето си

време. Така например християните от групата Post-Millennialist“ (post – след, от лат.) са убедени, че светът постепенно се християнизира и предстояща „Велика Скръб“ няма да има, а пришествието на Исуса Христа е след хиляда години на християнски просперитет и надмощие. Но нима тези вярващи не виждат състоянието на днешния свят? Пророк Данаил предсказва за идването на безпрецедентно и единствено по рода си време на страдание: „...и ще настане време на страдание, каквото никога не е бивало, откакто народ съществува до онова време...“ (Дан. 12:1). Господ Исус говори за същите неща: „...тогава ще има голяма скръб, небивала от началото на света до сега, и каквато не ще има“ (Мат. 24:21). Попитай себе си, дали това някога се е случвало като изпълнение на пророчеството. Не забравяй, че Второто послание на Петър говори за подиграватели, които не са могли да видят един бъдещ Божий съд над грешния свят.

Може би твоите разбирания за последните времена съвпадат със становището на амелианистите (Amillennialist – от лат.: a- „не“ + mille „хиляда“ + annum „години“), отричащи бъдещо хилядагодишно царуване на Господ Исус на земята. В този случай противниците на това мнение ще ти посочат местата от Откровение, глава 19, стих 11, до глава 20, стих 15, като се има предвид, че автентичният текст от книгата „Откровение“ първоначално не е бил разделен на глави. Там е споменато за Господ Исус, който се завръща със сила, за да порази народите и да ги управлява с желязна тояга (ст. 15). Това е обещано от Отца на Сина: „Господ ми каза: Ти си Мой Син; Аз днес те родих. Поискай от Мене и Аз ще ти дам народите за твое наследство, И земните краища за твое притежание. Ще ги съкрушиш с желязна тояга, Ще ги строшиш като грънчарски съд“ (Пс. 2:7–9). Посочват се и места от Исаия и последните глави от книгата на пророк Захария, където се говори, че главата, която бе увенчана с трънен венец, един ден ще бъде увенчана със слава и ще царува на земята (Зах. 12:10; 14:3, 9). И ако се замислим над пророчествата в Стария завет, трябва да признаем, че всички те се изпълняват буквално, а не в техния символичен смисъл. Обещанията за първото идване на Христа се изпълняват буквално. Обещанията, дадени за Неговото второ идване, също са изявени в тази светлина. Христос дойде буквално от Витлеем (Михей 5:2), влезе в Ерусалим буквално, възседнал на Осле (Зах. 9:9), беше буквално предаден за

тридесет сребърника (Зах. 11:12) и буквално Неговите ръце и нозе бяха приковани с гвоздеи на кръста (Пс. 22:16). Буквално Неговите кости не бяха строшени (Пс. 34:20), буквално Той бе прободен (Зах. 12:10). Той умря и бе погребан буквално (Ис. 53:8, 9, 12) и също така буквално възкръсна на третия ден (Пс. 16:10; Осия 6:2; сравни още и пророчествата за първото идване на Христа и тяхното буквално изпълнение – Пс. 41:9 (Йоан 13:18); Зах. 13:7 (Мат. 26:31); Пс. 35:11 (Мат. 26:60); Ис. 50:6 (Мат. 26:67); Зах. 11:13 (Мат. 27:7–10)). Може да си зададем въпросите: „Метафорично ли умря Господ Исус на кръста? Духовен образ ли беше оцетът, от който отпи Господ Исус (Пс. 69:21), или дрехата, за която хвърлиха жребие? (Пс. 22:18). Символично ли Бог разпръсна Израил между другите нации (Втор. 4:27)? Както виждаме, всичко това се е изпълнило буквално. А завръщането на Израил в земите на техните прадеди и написаното от пророците символични образи ли са, или трябва да ги разбираме буквално (Ер. 16:14, 15; Зах. 10:8, 9; Ис. 27: 12, 13; Ез. 11: 17; 28: 25)?

Безспорно, пророците често използват поетични метафори, пък и да не забравяме, че те са били човечи, движими от Божия Дух, и написаното от тях не е чисто и просто някаква поезия, а е Слово Божие. То е Боговдъхновено Слово и може да съдържа скрит смисъл, който да се открие в определеното време. Възможно е да притежава и символичен смисъл. По отношение на днешния Израил и споровете около него аз бих казал, че те, както и всички други народи, са движими от Бога и изпълняват Неговите цели, за да се изпълнят пророчествата. Знаем единствено, че Божието Слово е вече еднакво за всички и „Няма вече юдеин, нито грък, няма роб, нито свободен, няма мъжки пол, ни женски; защото вие всички сте едно в Христа Исуса“

(Гал. 3:28). И ако някой иска да принадлежи на Бога и да е участник в Неговите обещания, било то евреин или африканец, то единственият път, който отвежда към това, е покаяние и вяра в Господа Исуса Христа. „Защото не всички ония са Израил, които са от Израиля; нито са всички чада, понеже са Авраамово потомство; но „в Исаака“; каза Бог, „ще се наименува твоето потомство“. Значи, не чадата, родени по плът, са Божии чада; а чадата, родени според обещанието, се считат за потомство“ (Римл. 9: 6–8). Така че според думите на апостол Павел тези, които са родени от Бога, те са Израил, те са истинското потомство на Бога, те са изкупени със скъпоценната кръв на Христа. Сам Господ Исус изрече думи към тези, които наистина разчитаха на старозаветните писания и обещанията, дадени на бащите им: „Ако бяхте Авраамови чада, Авраамовите дела щяхте да вършите...“ (Йоан 8). С това Той преобърна представите на юдеите за принадлежността към обещанията, дадени от Бога на Авраам. Наследници на Авраамовите обещания са тези, които са нови създания, родени от Бога, в чиито сърца живее вярата на Авраам, а не са тези, които са по плът потомство на Авраам: „Зная, че сте Авраамово потомство; но пак искате да Ме убие, защото за Моето учение няма място във вас“ (Йоан 8:37). Апостол Павел също потвърждава това с думите: „Тогава познайте, че тия, които упражняват вяра, те са Авраамови чада“ (Гал. 3:7).

Именно поради тази причина юдеите искаха да умъртвят Господ Исус, гонеха апостолите – и „юдеите направиха заговор, влязоха под проклетия и рекоха, че няма да ядат, нито да пият, догдето не убият Павла“ (Деян. 23:12). Да не се лъжем, че нещо се е променило от онези дни: и сега виждаме каква офанзива има срещу истинските устои на християнството – опитват се да докажат, че Господ Исус не е помазаникът, че Той не е възкръснал; че няма нужда от покаяние; че апостол Павел е лъжец и измамник, и т.н. И за всичко това се изразходват немалки суми, за да се тиражират стотици книги, правят се филми и се създават нови култове и секти, които уж се придържат към библейските становища, но хитро избягват да се говори за Господ Исус като за Спасител на света, не говорят за покаяние, а за чудеса и трансцендентно съзнание, и прочие...

Тук аз бих казал, че каквото и мнение да имаме по отношение на пророчествата за последните дни, нито едно човешко мнение не ще устои при изпълнение на времената. Аз знам, че Бог не ще скрие Своите намерения от тези, които Той изкупи с пролятата скъпоценна кръв на Голгота. И да вярваме на Бога, а не на човечите.

Статията се публикува с позволение на Precious seed.

От стр. 16

аз откривам своето състояние и Божията цел за мен, виждам моето паднало състояние на грешник, но и Божията любов за всеки, който повярва в Единородния Божий Син. Затова аз смирено се прекланям и вярвам в Него – Господа Исуса Христа, който е мой Изкупител от греховете ми и Спасител за вечността.

Който вярва в Мен,

- няма да ходи в тъмнина,
- няма да ожаднее,
- няма да бъде съден,
- няма да умре,
- няма да погине,
- има живот,
- ако умре, ще оживее,
- има вечен живот.

Още ли не Ми вярвате? **Исус.**

Но ти вярваш ли?

Вярваш ли в Бога? Вярваш ли в Неговото Слово – Библията? Вярваш ли в Божия Син – Господ Исус Христос? Ако вярваш, ще разбереш велики и славни неща.

Вярата в Божия Син ни прави способни да познаваме всемогъщия Бог!

Да виждаме величието на Неговите творения!

Да разбираме вложената в тях Негова мисъл!

Да познаваме силата на Неговата воля, чрез която и ние сме създадени!

Бог каза и стана всичко това, което виждат нашите очи!

Той нареди така, че при свършека на определените времена да се яви между нас Неговият Син, нашият Господ Исус Христос, та всеки, който повярва в Него, да получи вечен живот!

Той е днес проповядваният между всичките народи и племена Исус Христос.

Ако повярваш в Него – предложения от Бога Спасител, – ще се умият греховете ти в Неговата кръв и ще получиш дара – Светия Дух (Деян.

2:28), Който ще те настави на всяка Истина (Иоан. 14:26). Той ще ти свидетелства, че греховете ти са простени, сърцето ти - очистено от лукава съвест и просветено от Него, духът ти ще се подчинява на Божията воля. Тогава ще познаеш „широчината и дължината, височината и дълбочината“ на Божията любов, която царува над всички Негови творения, в които тя непрестанно действа, за да се изпълни докрай Неговото намерение и от начало положената в тях цел.

Вярата в Господа Исуса не е предание, не е наследство, не е обичай

Тя е вяра, произхождаща от личното водителство на Светия Дух, свързваща разума и сърцето ти; вяра, която идва от слушане на Божието Слово, от възприетото убеждение, че Исус Христос, Божият Син, дойде на този свят, умря на кръста, възкръсна от гроба и така стана наш Спасител (Деян. 4:25).

Вяра от лична опитност, чрез слушане на Божието Слово си получил лично откровение (Деян. 2:37):

- че си грешник,
- че си под Божия гняв,
- че си осъден на вечна гибел.

Вяра, основана на преживяна опитност лично от теб:

- че греховете ти се простиха,
- че си умит от всяка плътска и духовна нечистота в кръвта на Господа Исуса Христа, проляна на Голготския кръст.

Вяра от лична опитност, действаща постоянно в твоето сърце:

- че Светият Дух свидетелства заедно с твоя дух, че ти си в Христа и Христос е в теб (Рим. 8:16-17).

Вяра, че сега вече не живееш ти, но Господ Исус Христос живее в теб!

Имаш ли такава вяра? Вяра, която спасява и дава сила за победоносен ежедневен християнски живот?

Сп. С.

Получени дарения от страната за списание „Духовно Слово“ за периода от 30.10.2008 до 8.12.2008 година: сто деветдесет и седем лева (197 лева).

Благодарим на всички, които подпомагат издаването и списването на списанието, чиято цел е да насърчи, подкрепи или да изобличи, ако е потребно, своя читател, за да има живот вечен, в познаването на нашия Спасител – Господ Исус Христос, който е Пътят, Истината и Животът.

„Който е жаден, нека дойде. Който иска, нека вземе даром водата на живота“

(Откр. 22:17).

Битката е на Господа

Бакхт Синг

Три обещания:

„Господ не избавя с меч и копие; защото боят е на Господа, и Той ще ви предаде в нашата ръка“ (1 Цар. 17:47).

„Тогава Исус се приближи към тях и им говори, казвайки: Даде Ми се всяка власт на небето и на земята“ (Мат. 28:18).

„Ни едно оръжие, скроено против тебе, не ще успее; И ще победиш всеки език, който би се повдигнал против тебе в съд. Това е наследството на слугите Господни, И правдата им е от Мене, казва Господ“ (Исаия 54:17).

От тези три обещания, дадени от Господа, можем да стигнем до извода, че винаги сме победители, ако вярваме на Неговото Слово и то пребъдва за вечен живот в Нас.

Християнският живот до самия си край е битка. Сатана застава срещу нас понякога като измамник, понякога като клеветник, а понякога като гонител (Откр. 12:9, 10, 13, 17).

Първо, навсякъде се разпространяват лъжливи учения, които увличат мнозина. Много пъти Божиите чада не успяват да разберат Божията воля и се подлъгват по съветите на светски хора, които врагът използва, за да ги измами.

Второ, като клеветник на братята, Сатана подстрекава хора от вашето обкръжение – съсед, приятели и съработници, за да ви обвинят лъжливо. Това е едно от неговите любими оръжия, за да внесе обезсърчение и униние.

Третото оръжие на врага са гоненията и причиняването на физически страдания. В ранната църква вярващите много често са били затваряни и измъчвани заради тяхната вяра, като този метод се използва и днес.

Но какъвто и да е начинът, по който врагът води война против нас, помнете, че битката е на

Господа и Той самият ще води войната. Каквото и оръжие врагът да използва против нас, то ще бъде обезвредено с помощта на духовното въоръжение, което Бог ни е дал.

Вижте например как амонците и моавците се опълчили да воюват срещу юдеите и техния цар Йосафат. Неприятелите били голямо множество, а и добре въоръжени. Виждайки това, Йосафат и людето му се уплашили и отправили молитва към Господа (2 Лет. 20). Тогава Бог пратил вест чрез левита Язиил, Захариевия син: „Не ще да е потребно вие да се биете в тоя бой; ...застанете и вижте... извършеното от Господа избавление“ (стих 17).

По същия начин и ние често пъти се озоваваме в центъра на битката и виждаме много хора против нас без никаква реална причина. Съсед, приятел, колеги или дори съпруг (съпруга), родител, дете, брат или сестра са се изправили против нас. Всичко това е много тъжно, но не бива да се обезсърчаваме. Не бива да се страхуваме. Битката е на Господа. Само Му

позволи Той вземе грижата за всички твои дела. Тогава победата ще бъде твоя.

Когато възложиш своето упование на Бога и му дадеш живота си и дома си, накратко казано – всичко, и си готов да вършиш Неговата воля независимо от обстоятелствата, тогава помни, че атаките не са срещу теб, а срещу Бога. Господ Исус ни казва: „Ако светът ви мрази, знайте, че Мене преди вас е намразил“ (Йоан 15:18). Когато се покориш на Бога и предадеш живота си на Него, ще откриеш, че светът започва да те мрази. Ако това се случва с теб, запомни, че всички атаки на врага са първо атаки срещу Бога и след това срещу теб. Следователно боят не е твой, а Господен. Остави Той да воюва. Ти само чакай. Остави това на Него. Той ще унищожи врага напълно.

Царят на Сирия повел срещу чадата на Израил голяма армия (4 Цар. 6:8–12). След като се посъветвал с водачите на армията си, сирийският цар планирал как да разположи войската си. И въпреки това плановете му пропадали всеки път, защото всичките му внимателно планирани стратегии ставали известни на Израил. Те вземали необходимите предпазни мерки и всеки път осуетявали плановете на неприятеля.

Тогава сирийският цар много се смутил и потърсил причината за своя неуспех. Било му казано, че въпреки че прави плановете си тайно, „пророкът, който е в Израил, Елисей, известява на Израилевия цар думите, които говори в спалнята си“. Преди войската на сирийците да тръгне, Елисей знаел точно какво ще прави тя и предупреждавал Ахав, царя на Израил.

Пророк Язиил казал на Йосафат и на всички ерусалимски жители: Чакай търпеливо до утре. Не гледай сирийците и техните оръжия. Укрепи се и бъди в мир. С други думи: „Чакай“.

Ако Бог е желаел, Той е можел да изпрати незабавна помощ на Израил и да го спаси от надвисналата опасност. Но Бог забавя, за да се засили и укрепи вярата на израилевите чада.

Понякога Бог забавя Своя отговор на

нашите молитви, за да развие у нас силна и жива вяра.

Но Бог казал на Йосафат да не обръща внимание на сирийската армия и нейното движение. Той само трябвало да чака, да стои спокойно и да наблюдава. Това пълно доверие щяло да донесе победа на него и на неговите хора.

Така казва Бог и на нас. „Чакай и не се страхувай“. Това означава, че ние не трябва да мислим за какъвто и да е човешки инструмент за воюване. Боят е Господен и ние трябва само да наблюдаваме как Господ сразява нашия враг: „Чакай Господа и пази Неговия път, и Той ще те издигне, за да наследиш земята; Когато се изстребят нечестивите, ти ще видиш това“ (Пс. 37:34).

Цар Йосафат и хората от Юда толкова се доверили на Господа, че започнали да пеят още когато врагът бил пред тях, и „когато почнаха да пеят и да хвалят, Господ постави засади против амонците и моавците, и против ония от хълмистата страна Сиир, които бяха дошли против Юда; и те бяха поразени“ (ст. 21, 22). Това е най-добрият начин да победим нашия враг. Започвай деня с молитва и песен към Господа, довери Му се напълно във всичко и не се оплаквай, нито

Всяка битка, която сме спечелили чрез вяра, ще ни направи по-силни и по-богати духовно в познанието на нашия Спасител.

Затова нека да вярваме с цялото си сърце и да се уповаваме на Господа, като предадем целия си живот в Неговите ръце. „Ако и да се бави, чакай го, защото непременно ще дойде, няма да закъснее“. Когато се доверим на Господа, ние ще видим Божиата Сила, изявена в наша полза, срещу силата на тъмнината.

роптай.

Докато хората на Юда пеели, Господ поставил засади срещу техните врагове и те един другото се избили. Когато израилевите чада дошли, те ги намерили мъртви. Богатството и скъпоценностите върху телата на убитите били толкова много, че три дни им трябвали, за да ги съберат.

При това чадата на Израил не загубили нито един човек или оръжие, докато воювали с враговете си. Сам Господ воювал за тях. Те не само получили победа, но и богатство – много повече, отколкото са очаквали или сънували дори.

Всяка битка, която сме спечелили чрез вяра, ще ни направи по-силни и по-богати духовно в

познанието на нашия Спасител.

Затова нека да вярваме с цялото си сърце и да се уповаваме на Господа, като предадем целия си живот в Неговите ръце. „Ако и да се бави, чакай го, Защото непременно ще дойде, няма да закъснее“ (Авак. 2:3).

Когато се доверим на Господа, ние ще видим Божията Сила, изявена в наша полза, срещу силата на тъмнината.

Нека обърнем поглед и към второто обещание: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята“ (Мат. 28:18). С тези думи Исус подкрепил малкото си ученици, които трябвало да се сблъска със съпротивата на юдеите, които се гордеели със своята религиозност, на гърците, които се хвалели с културата си, и на римляните, които били прочути със своята военна машина. Всички тези три групи били против Бога и срещу свидетелството на Господа Исуса Христа.

Въпреки явната съпротива, Господ Исус заповядал на учениците си да тръгнат по целия свят и да привличат последователи от всички народи. Затова Той казал: „Всяка власт Ми е дадена“. Приемайки Исуса Христа в сърцата си, те притежавали и тази власт и могли да победят своя враг.

Като упражняваме властта в името на нашия Господ Исус Христос, ние ще можем да празнуваме Неговата победа в нашия живот.

Ето и третото обещание: „Ни едно оръжие, скроено против тебе, не ще успее“ (Ис. 54:17). От Посланието към Ефесяните разбираме, че духовните сили на нечестието в небесните места работят срещу нас. Ако ние се опълчим с нашите земни оръжия, със сигурност ще бъдем победени, затова трябва да се научим да използваме духовните оръжия.

За да се защитим, ние се нуждаем от правдата като бронен нагръдник (Еф. 6:14). Но това не се отнася за нашата правда, а за правдата Исус-Христова, в която трябва да сме облечени.

Нашите нозе трябва да бъдат обути „с готовност чрез благовестието на мира“ (ст. 15). Ние трябва винаги да сме готови за прокламирането на Господната вест по високите места и по кръстопътищата, както и винаги да използваме вярата за щит срещу атаките на

Когато излезеш на бой против неприятелите си и видиш коне, колесници и люде повече от тебе, да се не убоиш от тях; защото с тебе е Господ, твоят Бог... да не премалнее сърцето ви; не бойте се, нито се смущавайте, нито се ужасявайте от тях; защото Господ, вашият Бог, Той е, Който ходи с вас да се бие за вас против неприятелите ви, за да ви спаси (Вт. 20:1-4).

неприятеля (ст. 16).

Шлемът на Спасението (ст. 17) показва, че сам Господ Исус Христос е станал наша глава и ни контролира напълно. Ако това е истина, тогава имаме действителна защита.

Словото на Бога е мечът на Духа. Той е по-остър от всеки друг двустърган меч. Светият Дух на Бога, който е във всеки вярващ, ни напомня Неговото Слово, с което можем да победим всяко изкушение. И така врагът ще бъде победен.

Давид повали Голиат с един камък от прашката си. Но причината не е била в камъка, а във вярата, която е имал Давид и в ревността му за Бога. Той много добре е знаел, че боят е Господен и че Бог ще предаде Голиат в неговите ръце. Затова той отказал щита и оръжията, предлагани му от цар Саул.

Тези три обещания навярно са добре познати на повечето от нас. Те ще ни помагат всекидневно, когато се доверим напълно на нашия Спасител и Господ, за да водим един победоносен живот за Негова слава.

„И на същото място имаше овчари, които живеяха в полето, и пазеха нощна стража около стадото си“ (Лука 2:8).

По времето на Господ Исус овчарите не са били на особена почит. Често пъти тяхната искреност и почтеност били презирани от религиозните прослойки в Израел поради това, че те не винаги са могли да присъстват на ритуалите, изисквани от Моисеевия закон. Поради тези и други техни черти хората са ги президали.

Но Бог не се интересува от мнението на света, нито се впечатлява от нечий социален статус. И Той избира да открие най-великото събитие за всички времена – раждането на Месия – първо на овчарите.

Бог гледа на сърце, а не на лице. Истинският пастир се грижи за своето стадо и го защитава дори и с цената на своя живот (1 Цар. 17:34–35). На тази възвишена черта от техния характер се гледало със снизхождение.

В Светите Писания Исус се отъждествява с Пастир. Той е наречен Добрия Пастир, защото Той даде живота Си за всеки един от нас (Йоан 10:11). Той е назован Пастир-началникът (1 Петр. 5:4). Той е и Великият Пастир, защото доброволно даде Себе Си в жертва на Голгота, където бе пролята Неговата кръв, за да бъдем ние спасени чрез нея (Евр. 13:20). И някак си е естествено и подобаващо първо овчарите да чуят Добрата Вест: „Защото днес ви се роди в Давидовия град Спасител, Който е Христос Господ“ (Лука 2:11).

Отстранени от обществото, но все пак имащи дял от Израилевата история, тези овчари знаеха за обещанията за идването на Месия.

ДУХОВНО СЛОВО ISSN 1310-1943

Вестта, която им бе съобщена, очевидно е имала особено голямо значение за тях след многото дълги и самотни часове, прекарани в съзерцание на стадата. Тази вечер във Витлеем тяхното очакване придоби реални очертания. Обещаният Спасител дойде.

Ангелите прокламираха Добрата Вест и си отидоха: „Щом ангелите си отидоха от тях на небето, овчарите си рекоха един на друг: Нека отидем тогава във Витлеем, и нека видим това, що е станало, което Господ ни изяви“ (Лука 2:15).

Нямаше заповед, но това беше тяхно спонтанно решение да отидат и да намерят мястото, където се е родил Спасителят на света. Това бе израз на тяхната вяра.

Религиозните, политическите и военните лидери не бяха уважени да чуят първи за раждането на Месия – Господ Исус Христос, но честта за това получиха обикновените хора: „Но ангелът им рече: Не бойте се, защото, ето, благовестявам ви голяма радост, която ще бъде за всичките люде“ (ст. 10).

„И дойдоха бързо, и намериха Мария и Иосифа, и Младенеца, лежащ в яслите. И като видяха, разказаха каквото им беше известно за това детенце. И всички като чуваха, се зачудиха за това, което овчарите им казаха“ (ст. 16–18).

След като видяха Христос „овчарите се върнаха, славещи и хвалещи Бога за всичко, що бяха чули и видели, според както им беше казано“ (ст. 20). Тези прости, обикновени хора се завърнаха при техните стада, вероятно преобразени завинаги от това, което Бог бе благоволил да им даде.